తిరిగివచ్చిన దొంగ

సికిందర్

శాంతి నగర్ బస్ స్టాప్ ప్రక్క వీధిలో కారు తిప్పుతూ లాల్, తన ప్రక్కనే పరధ్యానంగా కూర్చున్న జాన్ కేసి చూశాడు.

"వెల్ పార్ట్ నర్. ఏం చేస్తున్నావ్?"

జాన్ తల తిప్పకుండానే పరధ్యానంగా, "ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నాడు.

"ఏమాలోచిస్తున్నావ్?" లాల్ అడిగాడు మళ్ళీ.

"వాతావరణం ఈ రోజు ఎందుకింత మబ్బుగా వుందని."

లాల్ ఈసారి ఎగాదిగా చూశాడు. "నువ్వే లోకంలో వున్నావ్?"

"ఈ లోకంలోనే.... దేనికి?" అదే పరధ్యానంలో అడిగాడు జాన్.

"ఎండ తీవ్రంగా కాస్తోంది" లాల్ అన్నాడు అసహనంగా.

"అయితే?"

"అయితే ఏమిటి! నీ కళ్లు చీకట్లు కమ్మాయి. నువ్వీ లోకాన్ని నల్లటి గాగుల్స్ లోంచి చూస్తున్నావని సెన్స్ వుందా?"

"ఓహ్, అవును... నేనేదో పరధ్యానంలో వున్నాను."

"ఆ గంతులు తీసెయ్, గజదొంగలా వున్నావ్?"

"నెవర్ మైండ్, నేనెలా వున్నా కేర్ చెయ్యను."

"జనం చేస్తారు, నిన్ను పట్టుకొని పచ్చడి—"

"ఓ.కే! ఈ నత్త నడక ఏమిటి? నువ్వు మాటల్లో డ్రైవింగ్ మర్చిపోతున్నావు."

లాల్ వేగం పెంచి సూటిగా చూశాడు. "సరిగా చూడు, ఈ వీధేనా?"

"ఇదే వీధి, నువ్వు తిన్నగా పోనివ్వు."

"వెల్, ఏ ఇల్లో చూసి చెప్పు."

"చూస్తున్నాను, నిజం చెప్పాలంటే నీ గురించే ఆలోచిస్తున్నాను, లాల్."

"ఏమాలోచిస్తున్నావ్?"

"బొంబాయి వెళ్తానని చెప్పి ఇక్కడ కొత్త కేసుల్లో కమిట్ అవుతున్నావెందుకని!"

"నేను బొంబాయి వెళ్తానన్నది రేపు రాత్రి కదా?"

"అవును. కానీ ఈ తీసుకోబోయే కేసు నిన్నాపేస్తే?"

"ఎలా తెలుసు, అసలు కేసేమిటో తెలియనిదే? ఏ కేసూ నన్నాపదు, నువ్వుండగా. నువ్వు హేండిల్ చేయలేవా?"

"నా బ్రెయిన్ అప్పుడప్పుడు మాత్రమే చురుగ్గా పని చేస్తుంది."

"అవును, ఆ జాడ్యం వదిలించుకోకపోతే అంతే మరి!"

"ఓ.కే., ఇంకా ముందుకెళ్ళకు! ఇక్కడా పేయ్."

లాల్ కారాపేశాడు. ఇద్దరూ దిగి ఆ ఇంటికేసి చూశారు. చిన్న డాబా యిల్లు. లోన ఎవరూ కన్పించలేదు. తలుపు మూసివుంది.

చటుక్కున తలుపు తెరచుకోవడంతో జాన్ ముందుకు తూలాడు. ఆమె చరచరా నడచి వస్తోంది. గేటు దగ్గర కొచ్చి నవ్వి గడియ తీసింది.

"మా అమ్మ లోనికి రమ్మంది" అందామె.

ఆమె కంఠస్వరం జాన్‌కెంతో నచ్చింది. పరికించి చూశాడు. పద్దెనిమిదేళ్ళు. 5'5". చామనఛాయ రంగు. గుండ్రటి ముఖం. కళ్ళు నల్లటివి. పెదవులు పల్చటివి. జడ పొడవాటిది. బ్లూ కలర్ లంగా, అదే రంగు జాకెట్ పసుపు రంగు వోణీ: ఎక్సలెంట్ క్రియేషన్. తృప్తిచెంది లాల్‌ని చూశాడు.

"మా అమ్మ లోనికి రమ్మంది" మళ్ళీ అందామె.

"మేం లోనికి రావడానికే ఇక్కడ నిల్చున్నాం!" జాన్ అన్నాడు భుజాలెగరేసి.

లాల్ అతని వీపు మీద గట్టిగా చరిచి లోనికి నడిచాడు.

లోపల ముందు గదిలో, యాభై పైబడ్డ ఓ స్త్రీ ఫ్యాను రెగ్యులేటర్ త్రిప్పుతూ కన్పించింది. వెనుకనుంచి లాల్ 'నమస్తే!' అనడంతో గిరుక్కున తిరిగి ముఖంలో అంతవరకూ వున్న భయందోళనల్ని ఒక ప్రక్క పెట్టేసి, చిరునవ్వు వెల్గించి పలకరింపుగా నవ్వింది. "నమస్తే, కూర్చోండి."

ఆమె గొంతులో వణుకు గమనించాడు లాల్

కూర్చుంటూ. ఆమెకేసి తేరిపార చూశాడు. ఫ్యాను గాలికి వెంట్రుకలు ముఖంమీద పడుతోంటే ఆమె చీదరింపుగా వెనక్కి సవరించుకుంటోంది. వెంట్రుకలు చాలా వరకు నెరిసిపోయాయి. ముఖం మీద చర్మం ముడతలుపడి వదులుగా, కళాకాంతుల్ని కోల్పోయి వార్ధక్యాన్ని సూచిస్తోంది. ఆమె కళ్ళక్రింద నల్లటి చారలు అద్దాల్లోంచి స్పష్టంగా అగుపిస్తున్నాయి.

ఆమె లాల్ ఎదురుగా కూర్చొని అర్థింపుగా చూసింది.

అంతలో జాన్ ఆమె వెనుక ఆ అమ్మాయి నవ్వుకుంటూ లోనికొచ్చారు.

కూతుర్ని చూసి ఆమె దగ్గరికి పిల్చి తగ్గు స్వరంలో ఏదో చెప్పింది. ఆమె తలూపి వెళ్ళిపోయింది.

డిటెక్టివ్‌లు కాచుకున్నారు.

"పిలిస్తే మీరొస్తారనుకోలేదు, ధన్యవాదాల్ని" అందామె సంభాషణ ప్రారంభిస్తూ.

"మా కంతటి టెక్కు లేదు—ఎవరు పిల్చినా, ఎప్పుడు పిల్చినా వెళ్ళితీర్తాం. మాకున్న పనేమిటి? ఈ జీవితం—"

"జీవితం బాధ్యతాయుతంగా వుంటే ప్రయోజకులవుతారు, మార్గదర్శకులవుతారు" అందామె లాల్ మాటలందుకొంటూ. "బాధ్యతలు లేని జీవితం ఎందుకూ కొరగాదు. అది విచ్చలవిడితనానికీ, సోమరితనానికీ గురుగా మిగిలిపోతుంది—పిల్లల జీవితాల్ని తీర్చిదిద్దడం తల్లిదే బాధ్యత అంటారుగానీ, తండ్రి బాధ్యత కూడా వుంది. వుండాలి. తల్లి ప్రేమ, తండ్రి భయం వున్నప్పుడే వాళ్ళ జీవితాలు సరయిన మార్గంలో నడుస్తాయి.

"నా పిల్లలకి నేనివ్వాల్సిన ప్రేమ ఇచ్చాను, ఏ లోటు

లేకుండా. కాని తండ్రి భయంలేదు. తండ్రికి శ్రద్ధలేదు. నిర్లక్ష్యం ఎక్కువ. ఎంతసేపూ వ్యాపారం. పాతికేళ్ళొచ్చిన వివేక్ ఇలా యే బాధ్యతలూ లేకుండా తిరుగుతున్నాడంటే, చెడు మార్గాలను పడుతున్నాడంటే, నిందించవల్సింది వాడ్నికాదు—తండ్రిని. వాడు చెడిపోయాడు. పూర్తిగా పాడైపోయాడు. వాడ్ని సరిదిద్దే మార్గమేమోగానీ, ముందు ఈ నిర్వాకంనుంచి ఎలా తప్పించాలో తెలియడంలేదు!"

"యేం జరిగింది?" లాల్ అడిగాడు ముందుకి వంగి, "అతనేం చేశాడు?"

ఆమె నిట్టూర్చింది. "వాడెవర్నో ప్రేమిస్తున్నాడట. అదీ అన్య కులస్థురాల్ని! ఉదయమే చెప్పాడు. మూడ్నెల్లుగా పరిచయమట. కలిసి తిరుగుతున్నారట. ఆమెనే చేసుకోవాలను కొంటున్నాడట .... ఇంతవరకూ వాడి బయటి వ్యవహారాలు నాకేమీ తెలియవు! యేదీ చెప్పేవాడుకాదు, యేం చేస్తున్నాడో; ఎక్కడ తిరుగుతున్నాడో. ఇక తండ్రి సరేసరి! పట్టించుకొనే రకం కాదు. వాడ్ని దార్లో పెట్టండీ, అదుపు చెయ్యండీ అంటే—ఈ వయసులో బాధ్యతలేమిటీ నీ చాదస్తం కాకపోతే, ఈ దశలో జీవితం యే బాదరాబందీ లేకుండా హాయిగా సాగిపోవాలిగానీ! యవ్వనంలోని తియ్యదనమంతా యే ఆటంకాలూ లేకుండా చవిచూశాక అప్పుడు జీవితంలో స్థిరపడాలి—ఈ అదృష్టం నాకు లభించలేదు గనుక, నేను కోల్పోయిందేమిటో వాడి చేష్టల్లో చూసి తృప్తిపడుతున్నాను, ఇక ఫో! అని కొట్టి పారేస్తారు."

లాల్ నవ్వలేదు. జాన్ నవ్వాడు. సీరియస్‌గా లోపలి తలుపుకేసి చూస్తున్నాడు.

"అలా వుంది వరస...." అందామె మళ్ళీ నిట్టూరుస్తూ "ఉదయం వాడి ప్రేమ సంగతి చెప్తోంటే నా రక్తం సలసల మరిగింది. రెండు చెంపలూ పగులగొట్టేయా లన్నంత ఆవేశం వచ్చింది. కానీ వాడు అసలు సంగతి బయట పెట్టి నా ఆవేశమంతా ఎగరగొట్టాడు! నా నర నాడుల్లో భయాన్ని—" ఆ తర్వాత మాటలు దొరక్క ఆగిపోయిందామె.

"ఇంజెక్టు చేశాడు" లాల్ అందించాడు.

"అవును, అంతే, అలాగే అనిపించింది! నిన్న సాయంత్రం ఆ అమ్మాయితో తోటకెళ్ళాడట. అదే మొదటిసారట ఆమెని అక్కడకు తీసుకెళ్ళడం.... సరూర్ నగర్‌లో మాకు ద్రాక్షతోట వుంది. నిన్న మధ్యాహ్నం నేను స్నానానికెళ్ళినప్పుడు పరుపుకింద పెట్టిన తాళాల గుత్తి తీసి, తండ్రి బీరువాలో రివాల్వర్ తీసుకున్నాడట. దాంతో సాయంత్రం ఆమెని తీసుకొని తోటకెళ్ళాడట. ఆమెకు షూటింగ్ నేర్వాలని చాలా కాలంగా వుందట—

"ఆ మధ్య ఎప్పుడో చాలాసార్లు వాడలా రహస్యంగా రివాల్వర్ తీసికెళ్తూ అక్కడ షూటింగ్ నేర్చుకున్నాడట. ఆ సంగతి పొక్కకుండా అక్కడ పని వాళ్ళకి డబ్బిచ్చేవాడట.

తండ్రి దగ్గర ఆ రివాల్వర్ చాలా కాలంగా వుంది. ఆయన ప్రయాణాలు ఎక్కువచేస్తారు—పెద్ద పెద్ద నగరాలకి—కూడా పెద్ద మొత్తంలో డబ్బుంటుంది. రక్షణ కొరకు రివాల్వర్ కొన్నారు. కానీ ఆ ప్రయాణాలిప్పుడు మామూలై పోవడంతో, బాగా నమ్మకం ఏర్పడి, రివా

ల్వార్ ఉంచుకోవాలన్న శ్రద్ధ నశించింది....సంవత్సరం నుంచీ అదలాగే వుంది. ఆయన మొన్ననే బొంబాయి వెళ్ళారు. రేపు రావచ్చు...." ఆమె యేదో జ్ఞాపక మొచ్చినదానిలా ఉలికిపడి, "యేం చేస్తున్నావింకా సుహాసినీ? త్వరగారా!" అనర్చింది.

"వచ్చేస్తున్నా!" లోపలినుంచి సమాధానం వచ్చింది.

జాన్ ఉలిక్కిపడి, మళ్ళీ ఆ తలుపు మీద కన్నువేసి వుంచాడు.

ఆమె తిరిగి లాల్ వైపు చూసింది. "ఆ రివాల్వర్ తో నిన్న సాయంత్రం వాసు తోటకెళ్ళాడట. పనివాడు రాజుకి డబ్బిచ్చి సినిమాకి పంపించేశాడట. ఇంకెవరూ అక్కడ లేరు.

"అప్పటినుంచీ ఆమెకు షూటింగ్ నేర్పుతూ గంట సేపు గడిపాక చీకటి పడిపోయిందట....అప్పుడు ఆ పేసి, ఇద్దరూ అక్కడే గడ్డిలో కూర్చొని కబుర్లు ప్రారంభించారట. రివాల్వర్ వీడి వొళ్ళో ఉందట—అంతలో యేం జరిగిందో ఆ అమ్మాయి రివాల్వర్ తన క్కావాలని లాక్కుందిట — వీడు తిరిగి అందుకోబోతే దాంతోనే నెత్తిమీద గట్టిగా బాదిందట! ఆ దెబ్బకి వీడక్కడే పడిపోయి—అంతే—అలాగే పడిపోయాడు-"

ఆమె మాటలు తుంచేసి కాఫీలతో వచ్చిన సుహాసినిని చూసింది.

లాల్ కప్పులందుకొని, "చెప్పండి, అప్పుడేమైంది?" అన్నాడు.

జాన్ ఒక గుక్క కాఫీ తాగి కళ్ళు మూసుకొని తన్మయత్వం ప్రదర్శించాడు. సుహాసిని ముసిముసిగా నవ్వుకుంది.

"అంతే, అప్పుడేమైందో వీడికి తెలియదు. చాలా సేపటికి తెలివిలోకొచ్చి చూస్తే ఆమె లేదట. రివాల్వరూ లేదట! వెంటనే స్కూటరెక్కి ఆమె ఇంటికెళ్ళాడట. ఇంటికి తాళం వుందట. ఆమె లేదు. రాత్రి రెండుసార్లు వెళ్ళినా ఆమె రాలేదట. ఉదయం తోటకెళ్ళి రివాల్వర్ కోసం వెతికాడట. దొరకలేదు. ఆ అమ్మాయి ఉదయం కూడా—ఇంతవరకూ ఇంటికి రాలేదు. ఇదంతా ఉదయం చెప్పాడు నాతో. చెప్తోంటే నాకు—"

"ఇప్పుడెక్కడ వున్నాడు?"

"అదుగో, మిమ్మల్ని పిలుస్తానంటే భయపడి ఆ గదిలో దాక్కున్నాడు."

"పిలవండి!"

ఆమె పిల్చింది గట్టిగా. కాని బదులులేదు.

సుహాసిని కదిలి ఆ గది దగ్గరకు వెళ్ళింది. జాన్ కళ్ళు మూవీ కెమేరాలా ఆమె ననుసరించాయి.

ఆమె తలుపుమీద కొట్టి అంది.

"ఒరేయ్, అలా సిగ్గుపడతావేమిట్రా! నీ అడ్వెంచర్ యేమిటో ముందుకొచ్చి చెప్పు!"

డిటెక్టివ్‌లు అటువైపు చూశారు మర్యాదగా.

గది గుమ్మంలో రింగుల జుత్తు యువకుడు ఛాతీ విరుచుకొని నిల్చున్నాడు. కానీ అతని కాళ్ళూ చేతులు మాత్రం సన్నగా వణుకుతున్నాయి పాపం.

"కమాన్ వివేక్, ఇలా వచ్చి కూర్చో" అన్నాడు లాల్.

సుహాసిని చెయ్యిపట్టి లాగడంతో ముందుకు తూలి అతను బయటికొచ్చాడు. ఆమె అలాగే లాక్కుంటూ తెచ్చి లాల్ ముందు కూర్చోబెట్టింది. అతని నుదురు

చెమట పట్టింది. పెదవులు ఎండిపోయి వణుకుతున్నాయి. చప్పరిస్తున్నాడు.

"మమ్మీ చెప్పింది నిజమేనా?" లాల్ అన్నాడు.

"ని__నిజమే__నిజమే!"

"ఆమె ఎక్కడకెళ్ళింది?"

"యేమో తేలీదు. అంతటా వెతికాను. ఎక్కడా లేదండీ సార్!"

"ఆమెదే ఊరు?"

"ఈ ఊరే."

"ఎవరమ్మాయి? యెక్కడ వుంటుంది?"

"ఆమె కెవరూ లేరు. యేదో ఉద్యోగం చేస్తోంది."

"యేం ఉద్యోగం? యెక్కడ?"

"అదీ తెలీదండి! ఆమె చెప్పలేదు. అడిగినా చెప్పలేదు."

"ఆ రివాల్వర్ లో గుళ్ళున్నాయా?"

"మూడున్నాయి. 12 తీసికెళ్ళాను. రెండుసార్లు నింపాను. ఆమె మూడు, నేను ఆరు మొత్తం 9 కాల్చాం."

జాన్ లేచి ఫోన్ దగ్గరికి నడిచాడు.

లాల్ వివేక్ తల్లి వైపు తిరిగాడు. "రివాల్వర్ లైసెన్స్ యెక్కడుంది? చూపించండి."

ఆమె లేచి లోనికెళ్ళింది.

"వెల్, వివేక్ ఆమె రివాల్వర్ తో పారిపోయిందంటావ్?"

"అంతే సార్."

"ఎక్కడికి? ఏం చెయ్యడానికి?"

"అదే తెలియటంలేదు!"

"శత్రువులున్నారా?"

"ఆమె తన గురించి చెప్పేదికాదు."

"హలో, కంట్రోల్ రూం?" జాన్ అంటున్నాడు ఫోన్‌లో, "నేను డిటెక్టివ్ జాన్‌ని మాట్లాడుతున్నాను. గుడ్ మార్నింగ్, బాగున్నాను....మీ క్రైం ఛార్టు పొజిషన్ ఏమిటి, మరో మర్డర్ పెరిగిందా నిన్న.... ఏమిటీ....ఓహ్....ఓహ్ నెవర్ మైండ్, ఏమీలేదు, థాంక్యూ."

వివేక్ తల్లి కంగారుగా తిరిగివచ్చి, "ఏం జరిగింది?" అంది.

"ఇంతవరకు ఎలాటి దారుణం జరగలేదు, పోలీసులకి తెలిసినంత వరకూ...." జాన్ అన్నాడు.

"చూడండి లాల్, ఇప్పుడు పరిస్థితి మీ కర్థమైంది. ఆ అమ్మాయి రివాల్వర్‌తో ఏ అఘాయిత్యం చేస్తుందో-చేసుకుంటుందో! వీడి మెడకి చుట్టుకుంటుంది! అలాటిది జరక్కుండా చూడండి! వీడ్ని గండంనుంచి తప్పించండి! ఆ అమ్మాయిని పట్టుకోండి త్వరగా—ఏదీ జరక్కముందు క్షేమంగా."

"ఏదైనా ఇప్పటికి జరిగిపోయి వుంటే ఏమీ చెయ్యలేం" అన్నాడు లాల్, లైసెన్సు వివరాలు వ్రాసుకొంటూ. "కాని, జరగబోతూంటే దాన్ని నివారించడానికి శక్తి వంచనలేకుండా ప్రయత్నించగలం."

"ఆ పని చెయ్యండి. ఆమెని పట్టుకోండి! వెతకండి! గాలించండి! ఎంత డబ్బు కావాలన్నా వెనుకాడను. నా ఆందోళనంతా వీడిగురించే! వీడి వ్యవహారం వెల్లడైతే అభాసు పాలవుతాం! తలెత్తుకోలేం. ఆ అమ్మాయితో వీడి—"

లాల్ లేచాడు. "ఓ. కే. కమాన్ వివేక్, మాతో రా!"

"ఎక్కడికి?"

"అలా అలా తిరిగివద్దాం....నీతో విడిగా చాలా మాట్లాడాలి."

2

జాన్ కారు స్టార్టుచేసి పోనిచ్చాడు.

లాల్ వివేక్‌తో వెనుక సీట్లో కూర్చున్నాడు.

"వెల్, నువ్విక చెప్పు."

"ఏం చెప్పాలి?"

"ఆమె పేరేమిటి?"

"మార్గరెట్."

లాల్ కళ్ళు విశాలంగా చేశాడు, "క్రిస్టియనా?"

"అవును."

"చాలా సాహసించావు."

"ప్రేమ సాహసాన్ని కోరుతుంది."

"ఆ సాహసం కష్టాల్ని కోరలేదా ఇప్పుడు? ఆమె ఎక్కడ వుంటుందో చెప్పు."

"ఎందుకు? ఆమె ఇంట్లోలేదు. అక్కడికెళ్ళి ప్రయోజనంలేదు."

"నాకు పాఠాలు నేర్పుతున్నావా? ఆమె ఇల్లెక్కడో చెప్పు, కమాన్!"

"విద్యానగర్ పోనివ్వండి, చెప్తాను."

"సరే, జాన్. ముందు ఆఫీసుకు పోనీయ్. తాళం చెవులు తెచ్చుకోవాలి."

"తాళాలు డాష్ బోర్డులో ఉన్నాయి బాస్."

"వెరీ గుడ్, లెట్స్ గో!"

"ఆమె ఇంటికెందుకు సార్?"

"చూసి తరించడానికి! ఆమెతో ఎప్పటినించీ పరిచయం?"

"మూడు నెలలనించి."

లాల్ కొద్దిసేపు మౌనంగా కూర్చున్నాడు.

"వెల్, విద్యానగర్ వచ్చేసింది...." అన్నాడు జాన్ వేగం తగ్గిస్తూ.

వివేక్ తల తిప్పి చూశాడు. "అలా మహిళా సభ ప్రక్క వీధిలో పోనివ్వండి. ఎడమవైపు మూడో ఇంటి దగ్గరాపండి."

జాన్ అలా చేశాడు.

"మీరిక్కడేం చేయబోతున్నారు, మిస్టర్ లాల్?"

"సోదా చేయబోతున్నాం. ఆమె ఎక్కడకెళ్ళిందో నీకు తెలీదు, ఊహించలేవు కూడా. అందువల్ల ఇంట్లో ఉత్తరాలు వగైరా పరిశీలించాలి. ఆమె కింకెవరు తెలుసో, వారితో సంబంధలేమిటో...."

"కానీ ఇలా వెళ్ళడం తప్పుకాదా?"

"ఆమె రివాల్వర్‌తో పారిపోవడం అంతకంటే పెద్ద తప్పు."

మారు తాళాలతో తలుపుతీసి లోనికెళ్ళారంతా. రెండు గదులు, కిచెన్, బాత్‌రూమ్ ఉన్న ఇల్లు అది. ముందు గది డ్రాయింగ్ రూంలా, వెనుక గది బెడ్ రూంలా వున్నాయి.

డ్రాయింగ్ రూంని లాల్ నిశితంగా చూస్తూ ఒక చోట తక్కున దృష్టి నిలిపి అన్నాడు. "వివేక్, నీ చేతులు జాగ్రత్త. నన్నడక్కుండా దేన్నీ ముట్టుకోకు."

"ఎందుకు?" గాభరాగా అన్నాడు వివేక్.

"ఇక్కడ ఆధారాలు నాశనం చేయడం మంచిది కాదు."

వివేక్ కళ్ళు విశాలమయ్యాయి. "ఆధారాలా? యేం ఆధారాలు?"

"ఇంతకుముందు ఇక్కడెవరో సోదా జరిపారు."

వివేక్ అదిరిపడ్డాడు. "ఎలా చెప్తున్నారు?"

లాల్ చూపించాడు. "ఆ టేబిలు సొరుగులు చూడు. అవి ప్రక్క ప్రక్కన బాగానే వున్నాయి. కానీ కుడి ఎడమయ్యాయి."

జాన్ దగ్గరికెళ్ళి టేబిల్‌ని పరీక్షగా చూశాడు. "దటీజ్ రైట్, సొరుగులు మారాయి. ఈ మేజా కుడి అంచుమీద దేనితోనో గీరుకుపోయింది.... కానీ మిగిలిన గాటు ఎడమ సొరుగుకుంది. కుడి ఎడమయ్యాయి. పొర పాటు లేదనుకొన్నాడేమో, మహానుభావుడెవరో!"

"ఆలా ఆమే మార్చిందేమో?" వివేక్ అన్నాడు.

లాల్ సొరుగులు రెండూ కర్చీఫ్‌తో లాగిచూశాడు, రెండింటిలోనూ అలంకరణ సామగ్రి తప్ప యేమీ లేదు.

"ఆమె కోసం నువ్వెన్ని గంటలకొచ్చావు రాత్రి?"

"తొమ్మిది గంటలకొచ్చాను. మరోసారి పదకొండుకి. మూడోసారి పన్నెండు దాటాక."

"నీ రాకపోకలెవరైనా చూశారా?"

"లేదనుకొంటాను. వీధి నిర్మానుష్యంగా ఉంది."

"నీ దగ్గర తాళంచెవి వుందా?"

"యెక్కడిది? లేదు."

"నువ్విక్కడికెప్పుడైనా వాచ్చావా, నా ఉద్దేశం ఇంట్లోకి?"

"ఆమె ఎప్పుడూ రానివ్వలేదు. బయటే కలుసుకొనే

వాళ్ళం."

"ఆమె ఉద్యోగ మేమిటో తెలుసుకొనే ప్రయత్నం చేయలేదా?"

"ఆ ప్రసక్తి తెస్తే దాటవేసేది. నాకామె గురించి సందేహాల్లేవు. క్రమంగా ఆమె గురించి తెలుసుకొంటున్నాను. అర్థం జేసుకొంటున్నాను. చాలా మంచిది. మేమింకా దగ్గరైతే ఏదీ దాచదనుకొంటాను" అన్నాడు వివేక్.

జాన్ గదుల్లో తిరుగుతూ సోదా ప్రారంభించాడు.

"మీరిద్దరూ కలిసి తిరుగుతున్నట్లు స్నేహితులకు తెలుసా, నీ స్నేహితులకి?"

"స్నేహాలు మానేశాను, ఆమెతో పరిచయమయ్యాక. మా గురించి యెవరికీ తెలియదనుకొంటాను."

"ఆమె స్నేహితులకి?"

"ఆమెకి స్నేహితులు లేరు."

"నువ్వు సిగరెట్లు కాలుస్తావా?"

"ఒకప్పుడు కాల్చేవాడ్ని. ఆమెతో పరిచయమయ్యాక అవన్నీ మానేశాను."

"సిగరెట్లు మానడం అంత తేలిక కాదు. తీవ్రంగా ఆందోళన కల్గితే తాగాలన్పించదా నీకు?"

"ఆందోళనా? నేనెప్పుడు...."

"రాత్రి-రాత్రంతా నువ్వు ఆందోళనగా గడిపావు."

"అయితే....?" వివేక్ అన్నాడు కలవరంగా, తిరిగి వచ్చిన జాన్‌ని చూస్తూ.

లాల్ నవ్వాడు, "యేమీ లేదు, ఈ సొరుగులో సిగరెట్ నుసి వుంటేనూ...."

వివేక్ అదిరిపడి ముందుకొచ్చాడు, "అది—అది— నేను

కాల్చానంటూరా!"

లాల్ నవ్వుతూ చూశాడు. మునివేళ్ళతో టేబిల్ మీద తాళం వేయసాగాడు.

"భయపడకు. ఆఫ్టరాల్, నుసి చూసి తాగిన మాటి చెప్పలేం కదా!" అన్నాడు జాన్ వివేక్ భుజంతడుతూ.

"అందుకని, జాన్, యెక్కడైనా పీకలు పడివున్నాయేమో చూడు! నువ్వే బ్రాండ్ కాల్చేవాడివి, వివేక్?" లాల్ అడిగాడు.

"రెండు మూడు. రీజెంట్, విల్సు, పనామా."

"మీరు లేఖలు వ్రాసుకొనేవారా?"

"లేఖలా? అవి కలుసుకొనే అవకాశాలు లేనివారికి. మాకు స్వేచ్ఛ కావల్సినంత వుంది. ఆమె కెవరూ లేరు, నన్ను పట్టించుకొనే వారెవరూ లేరు."

"యెంత కలుసుకున్నా, యెన్ని మాట్లాడుకున్నా, ప్రేమకు అక్షర రూపమిస్తే ఆ అనుభూతి వేరుగా వుంటుంది—చిరకాలం చదువుకొంటూ తీయటి జ్ఞాపకాల్ని నిలుపుకోడానికి. ఆలోచించు."

"లేదు, మేం యెప్పుడూ వ్రాసుకోలేదు. ఆమెకది నచ్చదు. నేను కలం పడితే ఒక వాక్యం కూడా సరిగా వ్రాయలేను. అయాం బాడ్లీ యెడ్యుకేటెడ్."

"ఆమె యేం మాట్లాడుతుంది?"

"తెలుగు, ఓ మోస్తరుగా ఇంగ్లీషు."

"బట్స్ యెక్కడా లేవు బ్రదర్" జాన్ అన్నాడు వెనుకనుంచే.

"వెల్, లెట్స్‌గో!" లాల్ అన్నాడు లేచినిలబడి.

"యెక్కడికి?" వివేక్ అన్నాడు గాభరాగా.

"మీ తోటకి."

జాస్ డ్రైవ్ చేయసాగాడు.

"వివేక్ నువ్వు ఏదీ దాచకుండా అంతా నిజం చెప్పాలి. అది నీకే మంచిది. ఇది చాలా సీరియస్ వ్యవహారం" అడిగాడు లాల్.

"మీతో అబద్ధాలు చెప్పను. అంతా నిజమే చెప్తాను,"

"మీరు రోజూ ఎక్కడ కలుసుకొంటారు?"

"ఒకచోట అని లేదు. సినిమాలకి, పార్కులకీ, హోటళ్ళకీ...."

"ఆమె కెన్నేళ్లు?"

"నాకంటే మూడేళ్ళు తక్కువ."

"ఆమెకు షూటింగ్ నేర్వాలని ఎందుకు బుద్ధి పుట్టింది?"

"ఆమే పట్టుబట్టింది నేర్పమని. పదిరోజుల క్రిందట ఏదో మాటల సందర్భంలో నాన్న దగ్గర రివాల్వర్ ఉందన్న సంగతి చెప్పాను. అప్పటినుంచీ తనకూ నేర్పమని ఒకటే—"

"నీకు షూటింగ్ అంత బాగా వచ్చా?"

"ఆర్నెల్లు కష్టపడి టార్గెట్ షూటింగ్ నేర్చుకున్నాను. వందగజాల దూరంలో దేన్నైనా గురితప్పకుండా కాల్చగలను—ఒకే షాట్‌తో. ఇప్పుడు మూవింగ్ టార్గెట్ కూడా ప్రయత్నించాలనుకొంటున్నాను."

"మార్గరెట్ ఎన్ని షాట్స్ పేల్చింది నిన్న?"

"మూడు.... ఒకసారి చెప్పాను కదా? నేను ఆరు కాల్చాను. మిగతా మూడు రివాల్వర్‌లోనే ఉన్నాయి

సార్, ఆమె చాలా ధైర్యస్థురాలు. ఆమె తలమీద ఆపిల్స్ వుంచి షూట్ చేస్తే ఎంతమాత్రం భయపడలేదు!"

"ఏమిటీ! ఆమె తలమీద ఆపిల్స్ వుంచి—"

జాన్ అప్రయత్నంగా వేగం తగ్గించి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

వివేక్ పెద్దగా నవ్వాడు. "అవును సార్, అలా చేయాలని నాకు చాలా కాలంగా వుండేది. కౌబాయ్ సినిమాల్లో చూసేవాడ్ని. ఎగరగలిగిన హీరో షూటింగ్ నేర్చుకునేప్పుడు తప్పకుండా అలాంటి సీను పెడ్తారు-హీరోయిన్‌తోనో హాస్యగాడితోనో—తలమీద ఆపిల్ వుంచి దాన్ని ఎగర గొట్టడం."

"నువ్వలా చేశావా?"

"చేశాను సార్! రెండు ఆపిల్స్ చెక్కలు చేశాను. ఆమె ఏమాత్రం బెదరలేదు. ఉత్సాహంగా నవ్వుతూ నిలబడింది."

"నువ్వు చాలా తెగించావు."

"నా గురి మీద బాగా నమ్మకముంది."

"ఆల్ రైట్, అ తరువాత ఏం జరిగింది? మీరేం చేశారు?"

"చీకటి పడుతోంటే షూటింగ్ విరమించుకున్నాం. అక్కడే గడ్డిలో కూర్చుని మాట్లాడుకో సాగాం."

"ఏం మాట్లాడుకున్నారు? ఏ విషయాలు?"

జాన్ వేగం పెంచి డ్రైవ్ చేయసాగాడు.

"ఆమె మాట్లాడలేదు. నేను చెప్తున్నాను, రివాల్వర్ గురించీ, దాన్నుపయోగించే విధానం గురించీ. చీకట్లో ఆమె భావాలు నాకు కన్పించలేదు.... నా మాటలు వింటోందో, ఇంకేదైనా ఆలోచిస్తోందో తెలియదు. రివా

ల్వర్ నా వొడిలోనే వుంది....ఆమె నా ఎదురుగా వుంది. అలా పది నిమిషాలు గడిపాం.

"అకస్మాత్తుగా ఆమె చెయ్యి జాపి రివాల్వర్ అందుకుంది! 'మార్గరెట్, ఈ చీకట్లోవద్దు' అన్నాను. 'ఇక్కడేమీ చెయ్యను. ఈ రివాల్వర్ నాక్కావాలి!' అందామె. నేను గాభరాపడి లాక్కోబోయాను. ఆమె చెయ్యి వెనక్కి తీసుకుంది. నేను ముందుకు జరిగి అందుకోబోయాను. అంతకుముందే మెరుపు వేగంతో రివాల్వర్‌తో నా తలమీద కొట్టింది! అంతేసార్, అదే దెబ్బ! ఆ దెబ్బకి కళ్ళు తిరిగాయి. వెనక్కి పడిపోయాను. నాకు స్పృహ తప్పింది...."

"ఎంత సేపు? ఇది ఎన్నిగంటలకి జరిగింది?"

"ఏడుంపావు కనుకుంటాను. గంటసేపు నాకు స్పృహ లేదు. లేచిచూస్తే ఆమె లేదు! రివాల్వర్ కోసం వెతికాను. అదిలేదు! వెంటనే స్కూటరెక్కి ఆమె ఇంటికెళ్ళాను. తాళం ఉంది. ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసి మళ్ళీ వెళ్ళాను. అప్పుడూ రాలేదు. ఆమె కోసం ఎక్కడ వెతకాలో అర్థంగాలేదు. మళ్ళీ వెళ్ళినా లేదు. ఉదయం లేచి తోటకెళ్ళి చూశాను, రివాల్వర్ కోసం.... లేదు. అప్పుడు మళ్ళీ ఆమె ఇంటికెళ్ళాను. అలాగే తాళంవేసి వుంది. ఇక నా ఆందోళన అణచుకోలేకపోయాను. ఎన్నో భయాలు.... రకరకాల అనుమానాలు....ఓహ్, భరించలేకపోయాను- మమ్మీతో చెప్పేశాను."

"అంత పిరికివాడివా?"

"అది పిరికి తనమా? ఆఫ్టరాల్, తల్లులున్నదెందుకు? గోడు వెళ్ళబోసుకొని వొడిలో రిలాక్స్ అవడానికి కాదా?"

"నీలాంటి పసివాడికి."

"సరే, ఇప్పుడు తోటకెందుకు? ఆమె ఊరొదిలి పారిపోతే—"

"ఎక్కడికి? ఆమెదీవూరే నన్నావు. ఆమె కెవరూ లేరు. ఉన్నపళంగా కట్టు బట్టలతో, డబ్బు చూసుకో కుండా ఏ వూరెళ్తుంది? ఆమె కిక్కడే ఎవరో శత్రువు ఉండాలి...."

"అయితే, ఎవరో్న చంపాలనుకొంటే మరి—"

"మరి?"

"ఆ పని అప్పుడే—రాత్రే చేసి ఉండాలి. కానీ—"

"కానీ?"

"హత్య గురించి వార్త లెక్కడా లేవెందుకని?"

లాల్ అన్నాడు, "ఆమె చంపాలనుకున్న వ్యక్తి ఎదురు దాడి జరిపి ఆమెని—వెల్, అదొక లాజిక్—ఇక మీ తోట వచ్చేసింది, వివేక్. మన మిప్పుడు తోటంతా గాలిస్తాం, ఆమె ఎక్కడైనా కనిపిస్తాం దేమో....ఆమె నిన్ను కొట్టి పారిపోయినప్పుడు ఆమె గేటువైపు పరకదు—నువ్వా మార్గంలో వెంటాడు తావన్న భయంతో. అందువల్ల ఏ ప్రక్కనుంచైనా మీ తోట దాటేసి—చుట్టూ ఏముంది? గోడనా? కంచెనా?"

"కంచె. స్థంబాలు పాతి తీగెలు బిగించారు."

"వెల్, ఆ కంగారులో చీకట్లో కంచె దాటు తున్నపుడు అందులో దుస్తులు చిక్కుకుంటే క్రిందపడి ప్రమాదం జరుగవచ్చు. రివాల్వర్ పేలవచ్చు. దాన్ని నడుములో దోపుకుని వుంటే ప్రమాదం చాలావరకు ఉండదుగానీ, చేతిలోవుంటే చెప్పలేం."

"ఓహో, అలాజరగదు! ఆమెకలా కాదు!"

"అది మా ఊరి లాజిక్."

జాన్ గేటుముందు కారాపేశాడు.

లోపలినుంచి ఓ ముప్ఫై ఏళ్ళ మనిషి పరుగెత్తివచ్చాడు.

"రాజూ! గేటుతీయ్!" వివేక్ అరిచాడు.

గేటు తెరవడంతో జాన్ కారులోనికి పోనిచ్చి ఆపాడు.

అంతా దిగారు.

లోపల ఇరవైగజాల దూరంలో పూర్తి కొయ్యతో నిర్మించిన చిన్న కేబిన్ ఉంది. దాని వెనుక పరుచుకున్న విశాలమైన అయిదెకరాల స్థలంలో ద్రాక్షతోట ఉంది. రాతిస్థంభాలపైన పందిళ్ళు కట్టి వాటిమీద తీగెలు ప్రాకించబడ్డాయి. గుత్తులు బరువుగా వ్రేలాడుతున్నాయి. తోటంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది, అప్పుడప్పుడు పక్షులకూతలు తప్పితే.

"మీరెక్కడ కూర్చున్నారు?" లాల్ అడిగాడు.

"రండి, చూపిస్తాను."

జాన్ చటుక్కున అన్నాడు. "తోటకు నీరెలా అందుతుంది?"

వివేక్ అర్థంగాక చూశాడు. "మధ్యలో బావి వుంది- ఇంజన్‌తో తోడుతాం"

"చూద్దాం పద!"

ముగ్గురూ కదిలి వెళ్ళారు. పనివాడు వెనుక వచ్చాడు.

కేబిన్ వెనుక, తోట మధ్యనుంచి సూటిగా దారి వుంది ఆ చివరవరకూ. దారి మధ్యలో పెద్ద బావి విశాలంగా పరుచుకొనుంది. దానిచుట్టూ గోడ నడుము యెత్తు కూడా లేదు. అందరూ అక్కడ ఆగారు.

"నిన్న మీరు కూర్చున్న చోటునుంచి గేటు దగ్గరికి

దారి ఇదేనా?" అడిగాడు జాన్.

"అవును, ఇదే. ఇదొక్కటే" వివేక్ అన్నాడు.

జాన్ బావిలోకి కుతూహలంగా చూస్తున్నాడు. నీళ్ళు చాలా లోతున పచ్చగా అగుపిస్తున్నాయి. నిలకడగా వున్నాయి.

బావిలోకి రెండు పంపులు చెరోవైపునుంచి వెళ్ళాయి. గోడ కిరువేపులా రెండు సిమెంటు తొట్టాయిలున్నాయి. వాటి ముందునుంచి ఇరువైపులా కాలువలున్నాయి. తొట్టాయిల్లో పడ్డాక నీళ్ళు ఆ కాలువలగుండా తోటకి పారుతాయి.

"తోటకి నీరెప్పుడు పెట్టారు?" అడిగాడు లాల్ కాలువల్ని చూస్తూ.

"ఇది పెట్టే సమయం కాదు, కోతల సమయం" రాజు అన్నాడు.

"ఈ నీరు ఇంకే అవసరానికి వాడతారు?"

"తాగడానికి పనికిరావు. స్నానం చేస్తుంటాను అప్పుడప్పుడు."

"నిన్న చేశావా?"

"లేదు."

"మరి ఈ కాలువలో నీరెందుకు నిలిచాయి, యెడమ కాలువలో?"

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను. నిన్న తోడలేదు; మొన్న స్నానం చేశాను, కుడిగాబు దగ్గర. ఇప్పుడు యెడమ గాబులో నిండా నీరున్నాయి, తాజా నీరు. అర్థం గావడంలేదు" అని వివేక్ రాజుని పిలిచి అడిగాడు. అతనూ నీరు పెట్టలేదన్నాడు.

జాన్ తలెత్తి వివేక్‌ని చూశాడు. "ఇక్కడ బావి

వున్నట్లు ఆమెకు తెలుసా?"

"వెళ్ళేటప్పుడు చూపించాను, తెలుసు."

"అలాకాదు, మార్గంలో ఎక్కడో వుందని మాత్రమే ఆమెకు తెలుసు. అంతకుముందు ఆమె ఇక్కడికి రాలేదు. ఈ పరిసరాలతో పరిచయంలేదు. బావి ఇంకా ముందు వుందనుకుంటూనో, లేక ఆ కంగారులో అసలు దాని గురించి ఆలోచించకుండానో, అలా పరిగెడూ చీకట్లో ఈ గోడను అతిస్మాత్తుగా ఢీకొంటే...." జాన్ ఆగిపోయి క్షణం తర్వాత నెమ్మదిగా అన్నాడు. "అదుపు తప్పి ఆమె బావిలో పడ్డం ఖాయం!"

"ఓహ్, అలాకాదు! అలా జరగదు!" అర్చాడు వివేక్.

"ఆమె ఈ దారిలో ఉరకలేదు, జాన్. ఇతను వెంటాడుతాడని తెలుసు" అన్నాడు లాల్. "కమాన్, వివేక్, మీరు కూర్చున్న స్థలం చూద్దాం."

మళ్ళీ అంతా ముందుకి కదిలారు.

పది నిమిషాలు నడిచి యేపుగా పెరిగివున్న గడ్డి ప్రాంతానికి చేరుకున్నారు. ఆ గడ్డినేల 50 గజాల మేరకు వుంది. ఆపైన అవతల మళ్ళీ తోట వుంది. ఈ ప్రాంతాని కిరువేపులా అడ్డు ఏమీ లేదు—కొంతదూరంలో నూటిగా కంచె తీగలు కన్పిస్తున్నాయి.

కంచె కుడివైపు అవతల ఆస్బెస్టాస్ రేకులతో చిన్న చిన్న షెడ్స్ కన్పిస్తున్నాయి.

"అటువైపు కోళ్ళఫాం వుంది" అన్నాడు వివేక్.

ఎడమవైపు ఎత్తుగా పెరిగిన చెట్లు కన్పిస్తున్నాయి.

"ఇటువైపు ఖాళీస్థలం వుంది—ఎవరిదో."

"అయితే ఆమె ఇటువైపే ఊరికి వుండాలి" అన్నాడు లాల్.

ఈసారి నడక వేగం పెంచి వెళ్లారు. అయిదు నిమిషాల్లో కంచె చేరుకొన్నారు.

లాల్ ముళ్ళతీగెల్ని చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

జాన్ కూడా పరీక్షగా చూస్తూ కుడివైపు సాగిపోయాడు.

"వెల్, ఈ తీగెల మధ్యనుంచి ఆమె దూరడం అసంభవం! ఉడుత కాదామె, చెంగున అవతల గెంతడానికి. తీగకూ, తీగకూ మధ్య ఆరంగుళాలు మాత్రమే ఖాళీ వుంది. కంచె ఎత్తు ఏడడుగులుంది. ఆల్ రైట్, ఆమె సర్కస్ ఆర్టిస్టులా ఈ తీగలెక్కి (అదీ చీకట్లో!) అవతల దూకి వుంటే, కాళ్ళూ చేతులు తప్పకుండా గాయపడ్డాయి. చర్మం తెగి రక్తం స్రవిస్తుంది.... రక్తం స్రవిస్తే తీగలకంటుకుంటుంది. దటీజ్ రైట్. మరి, ఈ తీగలకెక్కడా రక్తం మరకల్లేవేమిటి? వాటే వండర్. ఆమె ఎక్కి దూకలేదా, ఎగిరి దూకేసిందా అవతలకి? ఇంపాసిబుల్. అసలు చీర కట్టుకొని ఎక్కడమే కష్టం, మరి ఎలా దూకుతుంది చెప్మా.... అందుకని దూకలేదు. అయితే—హాలో—హే, ఏమిటిది!" హఠాత్తుగా వెనక్కి దూకేసి అర్చాడు జాన్, "పార్టనర్ పసిగట్టేశాను! ఏమిటది? ఇక్కడిలా ఎందుకుంది...."

దూరంగా జాన్ అరుపులు విని లాల్ అటుకేసి చూశాడు.

జాన్ చెయ్యూపి పిలుస్తున్నాడు.

లాల్ వేగంగా వెళ్లాడు. వెనుక వివేక్, రాజు వెళ్ళారు. అక్కడ నేల కొంతమేరకు గడ్డి మొలవకుండా,

ముక్కలు లేకుండా శుభ్రంగా వుంది. అక్కడ ఇటీవలే తవ్వబడిందని మెత్తగా ఉన్న, ఇంకా అణగని ఉపరితలం చెప్తోంది.

"లాల్! ఈ మట్టి అడుగునుంచి పెకిలించబడింది, చూడు!"

లాల్ చివాల్న రాజువైపు తిరిగాడు, "నువ్వెళ్ళి పార తీసుకురా! ఇక్కడ తవ్వాలి, త్వరగా!"

అతను పార తెచ్చి తవ్వుతోంటే ముగ్గురూ ఊపిరి బిగించి చూడసాగారు. వివేక్ చెమటలో పూర్తిగా తడిసిపోయాడు. తవ్వుతున్న వాడల్లా రాజు ఒక్క కేక పెట్టి పార దూరంగా విసిరేస్తూ పరుగు తీశాడు.

అసంపూర్తిగా తవ్వబడిన ఆ భాగంలోకి వివేక్ కూడా తొంగిచూసి కేకపెడ్తూ పరిగెత్తాడు.

డిటెక్టివ్‌లు ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు అయోమయంగా.

లోపల ఒక మానవరూపం రక్తసిక్తమై కన్పిస్తోంది... దాని నుదుటి మీద చిన్న రంధ్రముంది.

4

లాల్ వివేక్‌ని పట్టుకొని చెట్టనీడలోకి లాక్కెళ్ళాడు.

"ఇక్కడ ఫోన్ వుందా?"

"ఉంది, కేబిన్‌లో!"

"జాన్, నువ్వెళ్ళి ఫోన్ చేయ్ పోలీసులకి!"

జాన్ వేగంగా కదిలిపోయాడు.

"ఓహ్, లాల్! ఇది నిజంకాదు! నిజం కాదని చెప్పండి!" లాల్‌ని ఊపేస్తూ అర్చాడు వివేక్.

"ఏది నిజం కాదు? నువ్వు నిబ్బరంగా వుండు!"

"మార్గరెట్....!! నో, ఆమెకలా జరగడాని వీల్లేదు!

ఇదెలా జరిగింది, సార్? ఆమెకలా ఎవరు చేశారు?”

“నువ్వు కాదా?”

“నేనా? మీరనేది నన్నా సార్?”

“నిన్నే, నువ్వు కాదా?”

అతను తటాలున వెనక్కి దూకాడు. “ఓహ్, నన్నెలా అనుమానిస్తున్నారు! నేనామెని——”

“నువ్వామె తలమీద ఆపిల్సు వుంచి షూట్ చేశానన్నావు. ఆపిల్సునిగాక తల్లో షూట్ చేసి వుంటే?”

“అలా జరగలేదు! నే నాపిల్సునే షూట్ చేశాను!”

“లుక్, యూ ఆర్ ఎ లయర్. ఆమె నుదుట్లో రంధ్రముంది——బుల్లెట్ రంధ్రం.”

వివేక్ కళ్ళు పెద్దవి చేశాడు; అయోమయంగా చూశాడు.

“లేదు, నేను ఆపిల్సునే ముక్కలు చేశాను! రెండు ఆపిల్సుని!”

“పొరపాటున నువ్వామెని చంపేశావు, యూ ఫూల్! దాన్ని కప్పిపుచ్చడానికి ఈ కథ. ఈ అబద్ధాలు. నువ్విక్కడ తెలివితప్పలేదు. ఆమెని చంపి పూడ్చిపెట్టావు. రివాల్వర్ కూడా ఆమెతోపాటే పూడ్చి, పారిపోయిందని బుకాయిస్తున్నావు——”

“లేదు, సార్! నేనలా చేయలేదు! ఆమెని చంపలేదు! మీరెలా నమ్మతారు? నేను గురితప్పకుండా ఆపిల్సునే షూట్ చేశాను!”

“ఎన్ని ఆపిల్సు తెచ్చావు?”

“నాలుగు. రెండు తిన్నాం.”

“షూట్ చేసిన రెండు ఆపిల్సు ఏమయ్యాయి?”

“ఆ ముక్కలు అక్కడే పడివుంటాయి——”

"చూద్దాం పద!"

లాల్ ముందుకు దారితీయడంతో వివేక్ వెనుక నడిచాడు. ఇద్దరూ వేగంగా నిన్న వివేక్ షూటింగ్ జరిపిన స్థలానికి చేరుకున్నారు. అక్కడ వివేక్ ఆతృతగా గడ్డిలో వంగి వెతకసాగాడు. కంగారుగా, ఆందోళనగా రెండు నిమిషాలు గాలించి, ఒకచోట ఆపిలుపండు తీసి దాన్ని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. లాల్ చటుక్కున లాక్కున్నాడు.

"వెల్, నువ్వు దీన్ని షూట్ చేశానంటావు."

"లేదు!" అరిచాడు వివేక్. "దీన్ని కాదు, నేను షూట్ చేసిన రెండు పళ్ళూ ముక్కలయ్యాయి!"

"మరి ఇదెక్కడిది?"

వివేక్ గొంతు పెగల్లేదు. మళ్ళీ వంగి వెతకసాగాడు గాభరాగా. కొన్ని క్షణాల్లో రెండు ఆపిలుముక్కలు పట్టుకొని పరుగెత్తి వచ్చాడు.

"చూడండి! నేను షూట్ చేసిన ముక్కలు ఇవి!"

"కానీ రెండు ఆపిల్స్ని షూట్ చేశానన్నావు."

"అదే అర్థంగావడంలేదు! మరో ఆపిలు ముక్కలు కన్పించడంలేదు!"

"కన్పించవు. ఎందుకంటే, దాన్ని నువ్వు ముక్కలు చేయలేదు గనుక. ఆ మరో ఆపిలు ఇది. దీన్ని షూట్ చేయబోయావు, కానీ బుల్లెట్ గురితప్పి ఆమె తల్లో దూరింది——"

"కాదు! కాదు సార్, కాదు!"

"అయితే ఈ ఆపిలు ముక్కలెందుకాక్కలేదు, ఈడియట్!"

"నేనా ఆపిలుని షూట్ చేయలేదు! ఆ ఆపిలు వేరే

వుండాలి. కానీ ముక్క లెక్కడా కన్పించడంలేదు. మాయమయ్యాయేమో! పక్షులు-ఉడతలు తిన్నాయేమో. సార్! షూటింగ్ ముగించాక ఒక ఆపిలు ఆమెకిచ్చి తినమన్నాను. నేనొకటి తిన్నాను. ఆ కానీ ఆమె తిన్నట్లు గుర్తులేదు. చీకట్లో ఇక్కడ వదిలేసిందేమో—అదే ఈ ఆపిలు—"

లాల్ అతన్ని చూస్తూ ఆలోచనల్లో పడ్డాడు.

"వివేక్, నువ్వెంత దూరంనుంచి షూట్ చేశావ్?"

"పది—పదిహేను అడుగులుండవచ్చు."

"నిశ్చయంగా చెప్పు, చాలా ముఖ్యం."

"అంతే, పదిహేను అడుగులు!"

"అప్పుడు టార్గెట్ని — ఆపిల్నని స్పష్టంగా చూశావా?"

"స్పష్టంగా చూశాను."

"దృష్టిలోపం లేదుగా?"

"లేదు! విటమిన్ ఎ బాగా తీసుకుంటాను!"

"అప్పుడు కళ్ళకేమీ అడ్డు లేదుగా?"

"ఏం వుంటుంది, సార్?"

"సూర్యకిరణాలు నీ కళ్ళమీద పడ్డం లేదుగా?"

"లేదు, సూర్యుడు నా వెనుక ఉన్నాడు."

"అప్పుడు?"

"సూర్యకిరణాలు ఆమె మీద పడుతున్నాయి. పచ్చటి లేతకిరణాలు. సూర్యాస్తమయ సమయం మీరు చూసేవుంటారు. చాలా మనోహరంగా వుంటుంది."

"ప్రొసీడ్!" అరిచాడు లాల్ అసహనంగా.

"ఆ కిరణాలు పడి ఆమె మెరిసిపోతోంది. బంగారు రంగు కిరణాలు.—"

"అప్పుడు నీ కళ్లు చెదిరాయి. మిరమిట్లు గొలిపాయి."

"లేదు, లేదు నా కళ్ళు చెదరలేదు. టార్గెట్ ని రెప్ప వేయకుండా చూశాను. తలమీద ఆపిలుతో ఆమె నవ్వుతూ నిలబడింది. బెదరలేదు, కదల్లేదు. నేను గురి జాగ్రత్తగా ఫిక్స్ చేశాను. ప్రాణంతో చెలగాటం. బాగా నమ్మకం కల్గిన మీదటే ట్రిగ్గర్ లాగాను. అంతే ఆపిలు ముక్కలై ఎగిరిపోయింది! మరోసారి అలాగే షూట్ చేశాను—"

"సరే, నేనిప్పుడు నెత్తిమీద ఈ ఆపిలునుంచుకొని నిల్చుంటాను. షూట్ చేస్తావా?"

"ఇప్పుడా? ఈ పరిస్థితిలోనా! లేదు సార్, చేయ లేను. మిమ్మల్ని కూడా—"

లాల్ గబుక్కున అతన్ని బలంగా పట్టేసుకున్నాడు, "నువ్వేమన్నావ్? వివేక్! ఏమిటి నువ్వన్నది? కూడా నా-నన్ను కూడానా!"

వివేక్ ముఖంలో నెత్తురు చుక్కలేదు! బోనులోపడ్డ ఎలుకలా చూశాడు. ఉన్నట్లుండి చేతుల్లో ముఖం దాచు కొని ఏడ్వనారంభించాడు.

లాల్ అతన్ని వదిలేసి అలసటగా సిగరెట్ వెల్గించాడు.

"స్టుపిడ్! యూ కేర్ లెస్ లిటిల్ పంక్" తిట్టాడతను.

"ఓహ్, సార్! నేను జరిగింది పూర్తిగా చెప్పలేదు!"

"నీ కర్మ. నా దగ్గర ఏదీ దాచవద్దని హెచ్చరించాను."

"ఆమె రివాల్వర్ లాక్కున్నప్పుడు పెనుగులాటలో అది ప్రేలింది!"

"అలా చెప్పు. అప్పుడేమైంది?"

"ఆమె కేకపెట్టింది. నేను భయపడి చెయ్యి వది లేశాను. అప్పుడామె నా తలమీద బలంగా కొట్టింది రివాల్వర్‌తో! పడిపోయాను."

"వెరీగుడ్, ఇంకా చెప్పు."

"అంతే సార్, ఆ తర్వాతనుంచి మీకు చెప్పిందంతా నిజం! ఆమె చచ్చిపోలేదు. అక్కడసలు లేదు! రివా ల్వర్‌తో పారిపోయింది. అప్పుడు ప్రేలిన షాట్ వల్ల ఆమెకేమీ కాలేదనే నమ్ముతూ వచ్చాను. కానీ-ఇప్పుడు- ఆమె నాసితిలో చూస్తే అదే జరిగిందనిపించింది!"

"కానీ చంపలేదంటావు."

వివేక్ అయోమయంగా చూశాడు.

"వెరీ బాడ్. నువ్విప్పుడు తప్పించుకోలేవు" అన్నాడు లాల్.

"ఇప్పుడేమవుతుంది? నన్నేం చేస్తారు?"

"అరెస్టు చేస్తారు. నువ్వామెని చంపినట్లు నీ మాటల తోనే ఋజువు చేస్తారు. నువ్వామెని చంపడమేగాక, శవాన్ని పూడ్చావు. మమ్మల్ని తప్పుదారి పట్టించడానికి ప్రయత్నించావు."

"ఓ మై గాడ్! నన్నెవరు నమ్ముతారు? ఆమెని పూడ్చింది నేను కాదు—నేను కాదు—నేను—"

దూరంగా పోలీసుకారు దూసుకొస్తూ కన్పించడంతో వివేక్ అరుపులా పేశాడు.

5

ఇన్‌స్పెక్టర్ బాలకృష్ణన్ ట్విన్ సిటీస్ డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీ ఆఫీసులో బ్రీఫ్‌కేసుతో అలసటగా ప్రవేశించాడు.

"ఫ్రెండ్స్, వివేక్‌ని ఇహ రక్షించలేరు!" అన్నా డతను.

"కూర్చోండి, చాలా రాత్రయింది. మీరు చాలా శ్రమపడుతున్నారు" అన్నాడు లాల్.

కృష్ణన్ కూర్చుని నవ్వాడు. "ఓ.కే; ఇక వినండి. వివేక్ హంతకుడు. మార్గరెట్‌ని చంపాడు. డాక్టర్ ఇంకా రిపోర్టు తయారు చేయలేదు. కానీ రఫ్ అయిడియా కొంత ఇచ్చాడు. చావు నిన్న రాత్రి 9—10 మధ్య సంభవించిందట...."

"9—10 మధ్యా?" కలవరపడ్డాడు జాన్.

"అవును. సందేహంలేదు. కచ్చితంగా చెప్పాలంటే 9:30కి. ఇది వివేక్ స్టేట్‌మెంట్‌తో విభేదించవచ్చు. అతని మాటలు అబద్ధం. అతని కనుకూలంగా కొన్ని సాక్షాలున్నా, వాటికంటే వ్యతిరేకంగా వున్న సాక్ష్యాలు సంఖ్యలోను, బలంలోనూ మొగ్గు చూపిస్తున్నాయి....

"నెంబర్ వన్: చివరి రివాల్వర్ షాట్స్. ఇవి తొమ్మిదిన్నరకి వెనువెంట నే మూడుసార్లు తోటప్రక్కన కొ ళ్ళ ఫాం వాళ్ళకి విన్పించాయి. అంతకుముందు, సాయంత్రం కూడా చాలా విన్పించాయి. అయితే అవి చీకటిపడే ముందు ఆగిపోయాయి. బాగా చీకటిపడ్డాక తొమ్మిదిన్నరకి విన్పించాయంటున్నారు. ఇక వివేక్ మార్గరెట్‌తో పెనుగులాట రెప్పపాటు కాలంలో ముగిసిందంటున్నాడు. కానీ ఆటోప్సీలో వాళ్ళిద్దరి మధ్య చాలా ఘర్షణ జరిగిందని తెలుస్తోంది....

"మిస్టర్ లాల్, పెనుగులాట రివాల్వర్ కోసం జరగలేదనీ, అక్కడ ఎవరూలేని అవకాశంతో ఒంటరిగా వున్న ఆమెమీద వివేక్ దురుద్దేశ పూర్వకంగా దాడి జరిపాడని అర్థమవుతోంది. ఆమె సహకరించకపోవడంతో కోపంలో ఆవేశంలో కాల్చేశాడు.

"నెంబర్ టూ: అతడు 8 : 30కి స్పృహలో కొచ్చానంటున్నాడు. కానీ పెనుగులాట తొమ్మిదిన్నరకి జరిగింది. కాబట్టి అతడు స్పృహతప్పడమన్నది బనాయింపు. అతను చెప్పిన ప్రకారము 7-7.15 మధ్య ఎటువంటి షాట్స్ కోళ్ళఫాం వాళ్ళకి విన్పించలేదు. ఇంకా అతను చెప్తున్న దాన్నిబట్టి తొమ్మిది గంటలకి మార్గరెట్ ఇంటికెళ్ళాడు. అక్కడామె లేకపోతే తమ ఇంటికి తిరిగివచ్చాడు పది గంటలకి. మళ్ళీ పదకొండు గంటలకు ఆమె కోసం వెళ్ళి ఎప్పుడొచ్చాడో తెలియదు. పన్నెండు దాటాక మరో సారి వెళ్ళివచ్చాడు. అయితే 10 గంటలకి ఇంటికివచ్చిన విషయం తల్లి ధృవీకరిస్తోంది.

"దీన్ని మనమిలా అర్థంజేసుకొంటే బాగుంటుంది. తొమ్మిదిన్నరకి ఆమెని చంపాక అతను కంగారుపడ్డాడు. అలా చేస్తాడని వూహించి వుండడు. క్షణికోద్రేకంలో చేశాడు. వెంటనే ఆమె బ్యాగులో తాళాలు తీసుకొని తమ ఇంటికెళ్ళిపోయాడు. అప్పుడు పదవుతోంది. అక్కడ తల్లి దృష్టిలోపడి, పదకొండు గంటలకి మార్గరెట్ ఇంటికెళ్ళి అక్కడ తన ఉత్తరాలూ, తనకు చెందిన ఇతర వస్తువులూ తొలగించాడు. అప్పుడు తిరిగి తోటకు వెళ్ళాడు. అక్కడ చకచకా గొయ్యితీసి, ఆమెని పూడ్చిపెట్టే కార్యక్రమం వేగంగా పూర్తిచేశాడు. తాళంచెవులు బ్యాగులోవేసి, బ్యాగును శవంతోబాటు పాతిపెట్టాడు. అప్పుడు ఏ అర్ధరాత్రి దాటాకనో ఇంటి కెళ్ళి నిద్రపోయాడు.

"నెంబర్ త్రీ: షూటింగ్ ముగించి తామిద్దరు కూర్చున్నప్పుడు, ఆమెకో ఆపిలు ఇచ్చి తనొకటి తిన్నానంటున్నాడు. అయితే ఆమె తినివుండదని చెప్తున్నాడు

ఇప్పుడు. డాక్టర్ తిందని అంటున్నాడు. తోటలో మనకో ఆపిలు, మరొక ఆపిలు ముక్కలు లభించాయి. అతడు రెండు ఆపిల్సుని షూట్ చేసి వుంటే రెండింటి ముక్కలుండాలి. కాని ఒక్కదానివే వున్నాయి. మరొకటి పూర్తిపండు లభించింది.

"దీన్నిబట్టి వివేక్ అసలు ఆమె తలమీద ఆపిలువుంచి షూట్ చేయలేదనీ, ఆమె ఒప్పుకోలేదనీ (అలాటి మతిలేని పనికి ఆమె ఒప్పుకోదుగాక ఒప్పుకోదు!), ఆమెని చంపాక తినగా మిగిలిన రెండు ఆపిల్సుని షూట్ చేశాడనీ, ఆ ప్రయత్నంలో రెండో ఆపిలు గురితప్పి గడ్డిలో ఎక్కడో పడిపోయిందని భావించవచ్చు.

డిటెక్టివ్‌లు తలూపారు.

"ఇక నెంబర్ ఫోర్: రివాల్వర్. దాన్ని అయిపు లేకుండా చేశాడు. ఎక్కడో పారేసి మార్గరెట్ దాంతో పారిపోయిందని బుకాయిస్తున్నాడు. నిజం చెప్పించే ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయి. శవంలో దొరికిన బుల్లెట్ .38 కోల్టుకు చెందిందనంటున్నాడు ఎక్స్‌పర్టు మాలిక్. వివేక్ తండ్రి రివాల్వర్ కూడా అదే తయారీ. ఇక ఆలోచించండి. ఇంతకంటే నేను చెప్పవల్సిందేమీ లేదు."

"కానీ కృష్ణన్, పెనుగులాట జరిగిన సమయం గురించి అతను అబద్ధం ఎందుకు చెప్పాలి? 9 : 30 కే జరిగిందని చెప్పే అపాయమేమిటి?" లాల్ అన్నాడు.

"తొమ్మిదిన్నరకి అతనికి ఎలిబీ లేదు. అందుకే ఆ సమయాన్ని వెనక్కి తగ్గించి, ఏ సమయంలో ఎక్కడున్నాడో చెప్తున్నాడు. దీనితో తోటలో తను తొమ్మిదిన్నరకి లేడనే భావం మనకు స్ఫురిస్తుందనుకున్నాడు. కానీ, ఆ సమయంలో ప్రేలిన షాట్స్‌కు సాక్ష్యాలున్నా

రన్న సంగతి పాపం అతనికి స్ఫురించలేదు."

"హత్య నిర్ణీతంగా ఏ స్థలంలో జరిగిందని నిర్ధారించారు?"

"ఎక్కడ జరగాలి? ఘర్షణ జరిగినచోట. ఘర్షణ ఎక్కడ జరిగింది? ఆమెకు షూటింగ్ నేర్పినచోట. అతను చూపించాడు, మీరు చూశారు. అక్కడే ఆపిల్సు కూడా లభించాయి."

"కాబట్టి అదే హత్యాస్థల మనుకుంటున్నారు."

"ఎందుకనుకోకూడదు? కాదని ఎలా అంటారు?"

"ఘర్షణ జరిగిన చిహ్నాలక్కడ లేవుగనుక! గడ్డి ఎక్కడా నలగలేదు గనుక! రక్తం అక్కడెక్కడా లేదు గనుక!"

"అరెరె, అదేమిటి? అగండి. అక్కడ రక్తమెందుకుండాలి? ఆమె ఇంట్లో వేలిముద్రలు పడకుండా జాగ్రత్త పడ్డవాడు రక్తం గురించి అశ్రద్ధగా వుంటాడా? రక్తం తొలగించాడు. ఇక గడ్డి నలగడమన్నది ఘర్షణ జరిగినప్పుడా లేక షూటింగ్ నేర్పినప్పుడా అని చెప్పడం కష్టం. కానీ అక్కడ చాలా మేరకు గడ్డి నలిగింది. మీరు చూశారు—"

"ఓ.కే. కానీ రక్తం ఎలా తొలగించాడు? నేలలో ఇంకిన రక్తం ఆనవాలు లేకుండా తొలగించడం జరగదు. అక్కడ తవ్వాలి. మట్టి తీసెయ్యాలి. అప్పుడు కొంత గడ్డి కూడా పీకెయ్యాలి. అలా చేస్తే ఇట్టే తెలిసిపోతుంది. అక్కడ తవ్వినట్టు ఎక్కడా లేదు."

"అయితే రక్తం ఏమైనట్టు? చిందలేదా?"

"అక్కడ రక్తం లేదంటే అర్థం హత్య అక్కడ జరగలేదని."

"మరెక్కడ జరిగింది? పాట్స్ అక్కడే విన్పించాయి."

"బహిరంగ ప్రదేశాల్లో చెవులు మోసపోతుంటాయి. ప్రతిధ్వనులనుంచి అసలు ధ్వని పుట్టిన కేంద్రాన్ని గుర్తించడం కష్టంగా వుంటుంది. దాన్నలా వదిలేయండి. అతని శారీరక స్థితి మాటేమిటి? శవం పూడ్చడానికి గొయ్యి తీసివుంటే చేతుల్లో మట్టి వాసన వుంటుంది, స్వల్పంగా గాయపడవచ్చు చీకట్లో; గోళ్ళమధ్య మట్టి రేణువులు ఇరుక్కుంటాయి; బట్టలు మాస్తాయి, జోళ్ళు ఇంకా బాగా సాక్ష్యం పలుకుతాయి. డాక్టర్ ఏమన్నాడు?"

"అతన్ని పరీక్షించాడు గానీ అలాంటి చిహ్నాలు లేవన్నాడు. నవ్వకండి, ఆ పని అతడు చేయించి వుండవచ్చు."

"చేయించాడా?"

"నమ్మకంగా. పనివాడు రాజుతో చేయించాడు. ఇద్దరూ కుమ్మక్కయ్యారు. తోడు దొంగలు. ఆమెతో గడపడానికి వాడికి డబ్బిచ్చి సినిమాకు పంపినవాడు, శవం పూడ్చడానికీ ఇంకో ఆశ ఎందుకు పెట్టకూడదు?"

"అది రుజువైందా?"

"లేదు. ఈ పనివాళ్ళ దేహం, దుస్తులు పని చేసినా, ఏం చేసినా ఒకేలా వుంటాయి. సందర్భాన్నిబట్టి వేరుగా గుర్తించడం కష్టం. తవ్వడాని కుపయోగించిన సామగ్రిని చూశాం. పారమీద మాత్రం రాజు వేలిముద్రలున్నాయి. మీరు శవాన్ని కనుక్కున్నప్పుడు దానితో తవ్వించారు. మిగతా పనిముట్లు శుభ్రంగా తుడిచి వున్నాయి. కడుగలేదు. కానీ బావి దగ్గర రాత్రి నీళ్ళు తోడిన సూచన

లున్నాయి. తవ్వినవాడు వాళ్ళు తోముకున్నాడు....

"ఈ పనివాడు రాజు సాయంత్రం ఆరుగంటలకి సినిమాకి బయలుదేరాడు. తిరిగి 12 దాటాక వచ్చానంటున్నాడు. ఆట వదిలాక సారాకొట్లో తాగుతూ కూర్చున్నాడట అంతసేపూ. అక్కడ యజమానితో పాటు కొందరు సాక్ష్యం ఇస్తున్నారు. వాళ్ళ సాక్ష్యం ఎంతవరకు నమ్మాలో మీరే ఆలోచించండి. నేను మాత్రం నమ్మను. అంతా దొంగలు. డబ్బుకి అమ్ముడుపోయే దొంగలు. వివేక్ డబ్బు వెదజల్లి —"

జాన్ అడ్డు తగిలాడు. "ఓ.కే! ఓ.కే! ఆరోపణలు వద్దు. ఇందాక శారీరక స్థితి అంటే నాకో పాయింట్ తట్టింది, ఇన్స్పెక్టర్."

"ఏమిటది?"

"వివేక్ తలమీద బొప్పికట్టిందని డాక్టర్ చెప్పాడు, అవునా?"

కృష్ణన్ సంకోచించాడు. "అవును."

"అది మార్గరెట్ రివాల్వర్‌తో కొట్టడంవల్ల అయింది కదూ?"

"అని వివేక్ చెప్తున్నాడు?"

"డాక్టర్ ఆ బొప్పి స్థితిని పరీక్షించి రాత్రి ఏర్పడిందని చెప్పాడు కదూ?"

"అవును. రాత్రి ఏర్పడిందట...."

"బొప్పి పరిమాణాన్నిబట్టి—ఆ వాపునిబట్టి ఇంకేం చెప్పాడు?"

కృష్ణన్ మాట్లాడలేదు.

"చెప్పండి, కృష్ణన్" జాన్ అన్నాడు.

కృష్ణన్ కిటికీ బైట చూశాడు.

"చెప్పండి, ఇన్స్పెక్టర్. బెట్టు చెయ్యకండి, నాకు కోపం వస్తుంది."

"స్పృహ తప్పుతుందని — తప్పిందని అన్నాడు" చెప్పాడు కృష్ణన్ నెమ్మదిగా.

జాన్ కళ్ళు మెరిశాయి. "రైట్ — వో! అదే నా పాయింట్."

లాల్ చటుక్కున కృష్ణన్ చెయ్యి అందుకున్నాడు. "ఇన్స్పెక్టర్ మీరు తొందరపడకండి. లాజిక్ మీద ఆధారపడి నిర్ణయాలు చెయ్యడం ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో మంచిదికాదు. వాస్తవం ఆధారం కావాలి. వాస్తవం ఇంకా మనకు తెలియదు. తెలుసుకునేందు కాయాశక్తులా ప్రయత్నిద్దాం. అంతవరకూ నిర్ణయాన్ని వాయిదా వేద్దాం. మార్గరెట్ వివరాలు తెలుసుకునేందుకు మీరేం ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు?"

"ప్రెస్ వాళ్ళకి ప్రకటనిలిచ్చాం."

"దట్స్ గుడ్. మీరిక ఈ రాత్రి కేసు మర్చిపోండి!" అన్నాడు లాల్.

6

మర్నాడు ఉదయం పదిన్నరకి ఏజెన్సీ ఆఫీసులో ఒక ఆగంతకుడు ప్రవేశించి, "ఆదాబ్ డిటెక్టివ్ సాబ్" అన్నాడు వినయంగా.

డిటెక్టివ్‌లు తలెత్తి చూశారు. అతనికి ముప్ఫై ఏళ్లుంటాయి. కాకీ డ్రెస్‌లో వున్నాడు.

"ఏమిటి?" లాల్ అడిగాడు.

"నా పేరు రెహమాన్ సాబ్, ఆటో డ్రైవర్ని."

"అయితే?"

"నేనామె ఫోటో చూశాను సాబ్."

"ఎవరి ఫోటో?"

"మార్గరెట్ ఆమె పేరు సాబ్"

డిటెక్టివ్‌లు ఉలికిపడి చూసుకున్నారు.

"ఆమె గురించి నీకేం తెలుసు?" లాల్ అన్నాడు.

"నిన్న ఆమె నా ఆటో ఎక్కింది సాబ్."

"ఇలా వచ్చి కూర్చో, వివరంగా చెప్పు."

అతను వచ్చి కూర్చున్నాడు. "ఇప్పటిదాకా చాయ్ తాగుతూ పేపరు చూసినా సాబ్, హోటల్‌లో. ఆమె ఫుటో చూసి చాలా తాజూబ్ అయింది సాబ్. ఆమె గురించి యేదో వ్రాసివుంది. కానీ నాకు ఉర్దూ చదవ రాదు, మాట్లాడుతాను. పక్కవాడితో చదివించి తెలుసు కున్నా. ఆమె చంపబడిందట! ఖతల్! చాలా పరేషాన్ అయినా....నిన్న సాయంత్రమే ఆమె నా ఆటో ఎక్కింది! ఆమెకెవరూ లేరని పేపర్లో వుంది. ఎక్కడ నౌకరీ చేస్తుందో కూడా తెలియదట....ఆమె గురించి తెలిసిన వాళ్ళు ఫౌరన్ పోలీస్‌కు, లేదా మీకు తెలియపర్చి మదద్ చేయమని వ్రాసారు."

లాల్ తలూపాడు.

"డిటెక్టివ్ సాబ్, మీరు జసూసీ చేస్తారు. చోర్‌లనీ, ఖూనీకోర్‌లనీ పట్టుకుంటారు. ఆమెని చంపిందెవరో మీరు జల్దీ పట్టుకోవాలి! నిన్న సాయంత్రం 7 : 30కి ఆమె నా ఆటో ఎక్కింది. నేనప్పుడు దిల్‌సుఖ్ నగర్ డిపో దగ్గర వున్నా. అక్కడే ఆమె ఆటో ఎక్కింది. చాలా పరేషాన్ కన్పించింది. జల్దీ చలో అంది నాంపల్లికి. గాడీ పోతున్నప్పుడు మాటిమాటికీ వెనుక చూడసాగింది. మలక్‌పేట్ ఓవర్ బ్రిడ్జి కాడ 'డ్రైవర్! వెనుక మోటార్ సైకిలు వస్తోంది, తేజ్ పోనివ్వు!' అనర్చింది."

"మోటార్ సైకిల్?"

"అవును సాబ్. ఆమె చాలా భయపడింది. ఇంకా వేగం పోనివ్వమంది. నేను బండి జోరుగా దబాయించినా. సైకిల్ మోటార్ ఖరీబ్ అవుతున్నదని ఆమెది ఒకటే జలి! కానీ ఆ గాడీవాలా అసలు ఓవర్ టేక్ చేయలేదెంతకీ! ఆమె అతన్ని వదిలించుకోవాలని జబర్దస్తీ చేయసాగింది. ఎక్కడెక్కడో చక్కర్లు తిప్పసాగింది— కోఠీ, కాచిగూడ, నారాయణగూడ, అక్కడనుంచి ఆబిడ్స్ పోనివ్వమంది. నేనప్పుడన్నా, 'మేంసాబ్, అతదెవరు? బండాపి కమర్ కైమా చెయ్యనా?' అని. వద్దంది. పోలీస్ స్టేషన్‌కి పోనివ్వనా అన్నాను. అదీ వద్దంది. నాకేదీ సమజ్ కాలేదు....ఆఖర్కి ఎలాగో ఆబిడ్స్‌లో వాడ్ని గుమ్‌నామ్ చేసినా సాబ్. బెచారు గుమ్ అయిపోయాడు. అప్పుడు ఖుషీగా నాంపల్లీ తోలినా."

"అప్పుడు టైమెంతయింది?"

"తొమ్మిదయింది సాబ్. నాంపల్లీలో ఒక ఇంటికాడ ఆపమంది. అక్కడ దిగి ఇదే మా ఇల్లు, తుమ్ జావ్ అంది. ఇరవై రూపాయలిచ్చింది సాబ్. నేనయిదే తీసుకున్నా. 'బహెన్, తుమ్ సంభల్ కె రహెనా!' అన్నా. అక్కడ నుంచి వచ్చేసినా.

"కానీ సాబ్, ఆ గాడీవాలా వస్తాడేమోనని అనుమానంతో గల్లీ చివర అరగంట కూర్చున్నా. వాడు రాలేదు. అయితే వాడికామె ఇల్లు తెలియదని నమ్మకం చేసుకుని వెళ్ళిపోయా. కానీ సాబ్, ఇవాళ పేపర్లో ఇలా చూసి నాకు—"

"ఆ గాడీవాలా ఎలా వుంటాడో నువ్వు చూశావా?"

"లేదు సాబ్. రాత్రి సమయం. వాడు నల్ల డ్రస్సు వేసుకున్నాడు."

"మోటారుసైకిలు నెంబర్?"

"చూడలేదు. వాడు నా వెనుకే వున్నాడు అంత సేపూ."

"ఆ అమ్మాయి దగ్గర ఏం ఉన్నాయి?"

"ఒక్క బ్యాగ్ సాబ్."

"బ్యాగులో యేమున్నాయో డబ్బిస్తున్నప్పుడు చూశావా?"

"లేదు సాబ్, చీకటి."

"ఆ ఇల్లు తనదని చెప్పిందా?"

"అవును సాబ్."

"ఆ ఇల్లు యెక్కడుంది?"

"చెప్తే సమజ్ కాదు సాబ్, చూపిస్తాను."

"అయితే ముందు నీ అడ్రసు, ఆటో నెంబర్ ఇవ్వు."

అతడు చెప్పాడు. జాన్ వ్రాసుకున్నాడు.

అయిదు నిమిషాల్లో డిటెక్టివ్‌లు క్రింద కార్లో వున్నారు. జాన్ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. ముందు రెహమాన్ తన ఆటో పోనిస్తున్నాడు.

"పార్ట్‌నర్, ఇది గొప్ప రిలీఫ్ కదూ?" అన్నాడు జాన్ ఉత్సాహంగా. "టైం ఎలిమెంట్ గురించి వివేక్ స్టేట్‌మెంట్ ఇప్పుడు రుజువవుతోంది కదూ? హత్యా సమయంలో మార్గరెట్ ఎక్కడ వుందన్నది ముఖ్యం. అప్పుడామె తోటలో వివేక్‌తో లేదు! ఎవరో ఒకరితో నాంపల్లిలో ఉంది...."

"అవును. కానీ ఆ మోటార్‌సైకిలు మనిషిని ట్రేస్ చేయడమెలా?"

"అతన్ని ఎందుకు లాగుతున్నా విందులోకి? గుమ్‌నామ్ అయిపోయాడు కదా?"

"గుమ్‌నామ్ ఎవరూ కారు, బద్‌నామ్ చేయడానికి కాకపోతే."

"వెల్, వెల్, వన్స్‌మోర్!"

లాల్ నోరు మూసుకున్నాడు.

పది నిమిషాల్లో కారు నాంపల్లిలో ఓ ఇంటి ముందాగింది. పెద్ద విశాలమైన బంగళా. దాదాపు శిథిలావస్థలో వుంది. మనుష్య సంచారం లేదు. దారుణమైన నిశ్శబ్దం. గేటు ప్రక్కన ప్లేటుమీద బ్రహమ్‌ప్రకాష్ గోయెల్, ఎక్స్‌పోర్టర్ అని వుంది.

"ఈ ఇల్లేనా?" లాల్ అడిగాడు, లోపల ఒక పాత డాడ్జి కారును చూస్తూ.

"అవును సాబ్" రెహమాన్ అన్నాడు.

జాన్ గేటు తట్టి చూశాడు. లోపల గడియపెట్టి వుంది. దాన్ని తీయబోతుంటే లోపల ఒక్కసారిగా అరుపులు విన్పించాయి.... వాటితోబాటు రెండు జంతువులు మెరుపులా వెలుపలికి వచ్చాయి. అవి మంచి ఎత్తుగల బలిష్టమైన అల్సేషన్ కుక్కలు.

గేటు చేరుకొని, కాళ్ళతో కడీలు పట్టుకొని నిలబడి బిగ్గరగా మొరగాసాగాయి. మెడదగ్గర వాటి నిక్కబొడుచుకున్న బొచ్చు చూసి, పొడుగ్గా మొనదేలిన దంతాలు చూసి, ముగ్గురూ వెనక్కి దూరంగా తప్పుకున్నారు.

అంతలో వరండాలో ఒక ఆకారం ప్రత్యక్షమైంది. అతను లావుగా, పొట్టిగా వున్నాడు. నోట్లో పైప్ కాల్తోంది. గళ్ళ పైజామా, కుర్తాలో వున్నాడు. అతను

కొన్ని క్షణాలు అలాగే గమనించి అప్పుడు చప్పట్లు చరిచాడు. "రేజర్! హంటర్! కమాన్, కమాన్ మై సన్స్!"

కుక్కలు మంత్రం వేసినట్లు అరుపులాపేసి తోకాడిస్తూ యజమానివద్దకు ఉరికాయి. అతను రమ్మని చెయ్యూపి సైగచేశాడు.

ముగ్గురూ గేటు తెరచి లోనికెళ్ళి అతన్ని చేరుకొన్నారు.

"హలో....ఎవరు మీరు?" అన్నాడతను అనుమానంగా చూస్తూ.

"లాల్ అండ్ జాన్, పార్టనర్స్ ఇన్ డిటెక్షన్" లాల్ అన్నాడు.

అతను ఉలికిపడి, "మీరా! ఏం పని?" అన్నాడు మరింత అనుమానంగా.

"లోనికి పదండి, మాట్లాడుకుందాం."

అతను క్షణం సంకోచించి తలూపాడు. వెనక్కి తిరిగి లోనికెళ్ళాడు. అలా వెళ్తూ రహస్యంగా అతను కుక్కలకి చేసిన సైగ డిటెక్టివ్‌లు గమనించకపోలేదు.

అవి హఠాత్తుగా ముందుకెగిరి డిటెక్టివ్‌లని తడిమి చూశాయి. నాకి చూశాయి. వాళ్ళ ఛాతీకాన్చి నిల్చుని కంఠానికి ముక్కుపుటాలు తాకించాయి. ఇద్దరూ ఊపిరి బిగబట్టి కదలకుండా నిల్చున్నారు. రెహమాన్ తన వంతుకోసం కాచుకొని దేవుడ్ని ప్రార్థిస్తున్నాడు. హఠాత్తుగా అవి దూరంగా దూకి ఇందాకటిలా మొరగనారంభించాయి....అదే క్షణంలో ఆ పొట్టిమనిషి వేగంగా బయటికొచ్చాడు. "ఓ. కే! ఓ. కే! కమాన్, సన్స్! బి సెన్సిబుల్."

అవి రెండూ చల్లబడి యజమాని ప్రక్కన చేరాయి.

"రండి! ఇవేమీ చెయ్యవు. నా రక్షణ గురించి చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకుంటాయి...." అతని కంఠంలో హామీ హెచ్చరికా రెండూ వున్నాయి.

ముగ్గురూ అతన్ని అనుసరించారు.

"లాల్, మనం శత్రువులమని అతనికి తెలిసిపోయింది" జాన్ అన్నాడు చిన్నగా. లాల్ తలూపాడు.

పొట్టిమనిషి సోఫాలో కూర్చొని, వాళ్ళనీ కూర్చోమన్నాడు. కుక్కలు యజమానికి చెరోప్రక్క చేరి ఆగంతకుల్ని కనిపెట్టసాగాయి.

"చెప్పండి, ఏమిటి పని?" అన్నాడతను.

"మార్గరెట్ గురించి" లాల్ అన్నాడు ముక్తసరిగా.

అతని కళ్ళు విశాలమయ్యాయి క్షణంసేపు. వెంటనే నోట్లోంచి పైప్ తీసి ముందుకి వంగాడు, "ఎవరామె?"

"మీకు తెలుసు. నిన్న రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ఇక్కడకొచ్చింది. ఉదయం పేపర్లో ఆమె హత్య సంగతి చదవలేదా?" అన్నాడు జాన్.

అతని కళ్ళు తీక్షణమయ్యాయి ఈసారి.

"మీరు పొరబడ్డారు, రాత్రి ఇక్కడెవరూ రాలేదు."

లాల్ నవ్వాడు. "నిర్ధారణ చేసుకొనే వచ్చాం, మిస్టర్ గోయెల్."

"ఏమిటి రుజువు?"

"ఈ ఆటో డ్రైవర్. ఇతడామెని మీ ఇంటిముందు డ్రాప్ చేశాడు. ఆమె గేటు తెరిచి లోనికెళ్ళింది—"

"ఆగండి. గేటు తెరిచి లోనికొచ్చిందా? అసంభవం."

"అదెలా?"

"రాత్రిళ్ళు కుక్కలు పహరాకాస్తుంటాయి. ఎవరు

గేటులోంచి ప్రవేశించినా మొరిగి అక్కడా పేస్తాయి. గోడదూకివస్తే మీదపడి కండలు పీకేస్తాయి."

"వెల్ —" జాన్ అనబోయాడు.

కానీ గోయెల్ వెంటనే అన్నాడు. "మీరు చెప్పిన అమ్మాయి అలా లోనికొస్తే కుక్కలు మొరుగుతాయి. నేను బయటికొస్తాను. వీధిలో జనం దృష్టి కూడా ఇటు పడుతుంది. ఈ డ్రైవర్ కుక్కలు మొరగ్గా విన్నాడా?"

లాల్ అడ్డంగా తలాడించాడు. "లేదు—కానీ, మార్గరెట్ ఇక్కడ తరచు వస్తుండాలి. కుక్కలు ఆమెకి అలవాటై వుండాలి."

"ఆ పేరుగల అమ్మాయి ఎవరూ ఇక్కడికి రాలే దెప్పుడూ."

"వెల్, రాత్రి వస్తున్నట్లు తెలిసి మీరు కుక్కల్ని రప్పించుకోనుండాలి. ఆమె మీ దగ్గర ఉద్యోగం చెయ్యడం లేదా?"

"ప్లీజ్ షటప్! ఆమె ఎవరో నాకసలు తెలియదు!"

"ఆమె గేటుతీసి లోనికి పోతూంటే కళ్ళారా చూసిన సాబ్!" అన్నాడు రెహమాన్.

"ఏ ఇంటిదగ్గర డ్రాప్ చేశావురా గద్దార్ కహీంకా!" గోయెల్ గొంతు చించుకొని అర్చాడు.

రెహమాన్ ఆవేశంగా అతనిమీద దూకబోయాడు. కుక్కలు మెరుపులా కదిలాయి. జాన్ విసురుగా అతన్ని వెనక్కి లాగాడు.

"రెహమాన్! ఆవేశపడకు! అవి నీ గుండెలు విప్ప దీస్తాయి."

రెహమాన్ చల్లబడుతూ అసంతృప్తిగా కూలబడ్డాడు.

"వెల్ మిస్టర్ గోయెల్, మీరలా రెచ్చిపోకండి!"

లాల్ అన్నాడు శాంతంగా.

"నిన్న రాత్రి ఆ అమ్మాయిని సరూర్‌నగర్ నుంచి ఒక మనిషి మోటార్‌బైక్ మీద వెంటాడాడు. ఆమె ఇతని ఆటోలో తప్పించుకుంటూ ఎక్కడెక్కడో తిరిగి ఈ ఇంటిముందు దిగింది. లోనికి వచ్చింది. ఆగంతకుడినుంచి తప్పించుకోనేందుకు ఆమె ఈ ఇంట్లోకి రాలేదు. ఆటో ఎక్కినప్పుడే ఈ ఇంటి అడ్రసు చెప్పి ఉద్దేశపూర్వకంగా వచ్చింది. ఆమె ఉద్యోగం ఎక్కడో ఎవరికీ తెలియదు. రహస్యంగా వుంచింది. అలా రహస్యంగా వుంచడమూ, రాత్రి ఈ ఇంట్లోకి రావడమూ, ఇప్పుడిక్కడి వాతావరణమూ, మీ వాలకమూ చూస్తే—అంతా ఏదో గూడు పుఠాణిలా ఉంది. మీరేం బిజినెస్ చేస్తున్నారు?"

"ఎక్స్‌పోర్టింగ్, మైడియర్ యంగ్ మాన్."

"ఏం ఎక్స్‌పోర్టింగ్?"

"మీరొచ్చిన పనికి దానితో నిమిత్తంలేదు."

"మార్గరెట్ చేసే ఉద్యోగానికీ మీకూ సంబంధముంది. ఆమె మీ వుద్యోగి కాదని అంటున్నారు. నిజం తెలుసుకొంటాం. కానీ ముందు నా అయిడియా వినండి. ఆమెకూ మీకూ తప్పకుండా ఏవో డీలింగ్స్ వున్నాయి. అవి నిన్న బెడిశాయి. ఫలితంగా ఆమె మిమ్మల్ని-వెల్-రివాల్వర్‌తో బయలుదేరి ఇక్కడికొచ్చింది. ఆమె వస్తోందని మీ కెలాగో తెలిసి కుక్కల్ని గప్పించుకున్నారు. ఆమెని లోనికి రానిచ్చారు. అప్పుడు జరిగిన వాదనలో—వెల్—ఘర్షణలో దురదృష్టవశాత్తు ఆమె-ని—"

లాల్ చటుక్కున లేచి అన్నాడు. "ఓ. కే. ఏం జరిగిందో మీకు తెలుసు. ఇప్పుడేం జరుగుతోందో కూడా

మీకు తెలుసు.... మీరిక్కడ ప్రేక్షకుడిలా చూస్తూ కూర్చుని ఆనందిస్తున్నారు. వివేక్ పట్ల మీకు కనీసం జాలి, సానుభూతి లేవు. మీకసలు మానవత్వం లేదు. ఆ అమాయకుడు ఈ కేసులో సీరియస్‌గా ఇరుక్కున్నాడు. ఆల్ రైట్ ఇప్పుడిప్పుడే అంతా అర్థమవుతోంది.... మీరిలాగే తిలకిస్తుండండి. అమాయకుల్ని కాపాడ్డంలో మేమెప్పుడూ విఫలం కాలేదు. కమాన్ జాన్, లెట్స్ గో!"

లాల్ విసురుగా తిరిగి బయటికెళ్ళిపోయాడు.

జాన్, రెహమాన్ అతన్ని అనుసరించారు.

గోయెల్ వాళ్ళవలాగే కళ్ళార్పకుండా చూస్తూండి పోయాడు. కుక్కలు కదల్లేదు.

"వి మస్టు డూ సమ్‌థింగ్!" జాన్ అన్నాడు, బయటికొచ్చాక ఆందోళనగా.

లాల్, రెహమాన్‌తో అన్నాడు. "నువ్విక జాగ్రత్తగా వుండాలి, నీకిప్పుడు ప్రమాదముందని అర్థమైందనుకొంటాను."

"నాకేంకాదు సాబ్, ఫికర్ చెయ్యకండి. వాడ్ని జల్దీ పట్టుకోండి!"

"అలాగే కానీ నీ జాగ్రత్తలో నువ్వుండు."

"అచ్ఛా సాబ్, మై జాతూం" రెహమాన్ ఆటో ఎక్కి వెళ్ళిపోయాక లాల్ కారు స్టార్టు చేశాడు.

"ఎక్కడికి?" అన్నాడు జాన్.

"నిన్ను వీధి చివర డ్రాప్ చేస్తాను. గోయల్ ఇంటి మీద కన్నేసి వుంచాలి. అతను ఎక్కడైనా బయలుదేరవచ్చు. నువ్వు కనిపెట్టి వుండాలి."

లాల్ ఆఫీసుకు తిరిగివచ్చాక కృష్ణన్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది.

"హాలో, పేపర్ ప్రకటన ఫ్లాప్! ఇంక ఎటువంటి సమాచారంగానీ, టిప్ గానీ అందే దిక్కు లేదు. మీ రెలా వరిలుతున్నారు?"

"బ్రహ్మాండంగా! కానీ మీ జోక్యం అనవసరం. మీరు తొందరపడతారు. మా దగ్గర బలగముందీ, ఆయుధాలున్నాయంటూ బయలుదేరుతారు. అప్పుడే అవుతుంది అసలు ఫ్లాప్!"

"అంటే, నా గురించి ఏమిటి మీ అభిప్రాయం? ఫ్లాప్ మాస్టర్ జనరల్ అనుకొంటున్నారా?"

"ఓహ్, కాదు. మీరలా అపార్థం చేసుకోకండి. ఈ అనుమానితుడి మీద ముందు రుజువులు సేకరించాలి. దూకుడుగా వెళితే లాభంలేదు. మేం అన్ని రుజువులు సేకరించి సులభ పద్ధతిలో శాంతియుతంగా మీకతన్ని అప్పగిస్తాం. పి. యస్. అప్పగింతలంటే నాకు చాలా ఇష్టం" లాల్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకు జాన్ ఫోన్ చేశాడు.

"పార్ట్ నర్, గంటసేపు ఎదురు చూశాను. ఏమీ జరగలేదు. ఇక జరగదనుకొని నేనే రంగంలో దిగాను. పొరుగిళ్ళలో దర్యాప్తు చేశాను. ఆ మోటార్ బైక్ అతను గోయెల్ మనిషేనట. అతడు ఆరోగ్యవంతుడు. బలవంతుడు. సకల గుణవంతుడు. రోజూ వచ్చి పోతుంటాడు. నివాసం ఎక్కడో తెలియదు. బైక్ నెంబర్ ప్రత్యేకంగా ఎవరూ గమనించలేదు."

"ఇంకా?"

"అతని పేరు మహేష్. వాళ్ళిద్దరు కలిసి ఏంచేస్తుంటారో ఎవరికీ తెలియదు. అది మామూలు బిజినెస్ కాదు, గూడుపుఠాణీ అంటున్నారు. రాత్రి 9 గంటలకి మహేష్ ఇంటికి రావడం—గోమెల్ ఇంటికి—ఒకరు చూశారు. రాత్రి షాట్స్ ఎవరికీ విన్పించలేదు. ఆ బంగళాని చూస్తే విన్పించవన్పిస్తోంది....మహేష్ ఇప్పుడు వచ్చేలాలేడు. అతనికోసం ఇంకా దర్యాప్తుచెయ్యాలనుకొంటున్నాను."

"చెయ్!"

"మరి నువ్వేం చేస్తున్నావ్?"

"ఆలోచిస్తున్నాను" అని లాల్ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

గంట తర్వాత వివేక్ తండ్రి ఫోన్ చేశాడు.

"మిస్టర్ లాల్ ఏం జరుగుతోంది? ఎంతవరకొచ్చింది? చెప్పండి!"

అతని కంఠంలో ఉద్రిక్తత గమనించి లాల్ ప్రశాంతంతా అన్నాడు:

"భయంలేదు ఇప్పుడు. నిశ్చింతగా వుండండి. వివేక్ క్షేమంగా తిరిగివస్తాడు."

"నిజంగా?....నిజంగానా?"

"అవును, నిజంగా. అంతా నెమ్మదిగా, సజావుగా జరుగుతుంది....మీరు నిశ్చింతగా వుండండి. అన్నట్లు ఈ రాత్రి బొంబాయి వెళుతున్నాను."

"బొంబాయికా? ఎందుకు? మరిక్కడ కేసు?"

"జాన్ చూసుకొంటాడు. నేను వెళ్ళడం చాలా ముఖ్యం. రేపు ఉదయం స్పెయిన్‌నుంచి ఫ్రెండ్ వస్తున్నాడు. రిసీవ్ చేసుకోవాలి" లాల్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

ఆ తరువాత గంటసేపు వరుసగా ముగ్గురు క్లయింట్స్‌తో

మాట్లాడుతూ గడిపాడు.

సాయంత్రం 4 గంటలకి జాన్ మళ్ళీ ఫోన్ చేశాడు.

"లాల్, మహేష్ నడుపుతున్నది పాత నార్టన్ బండి అని తెలిశాక రిపేర్స్ కోసం ఎక్కడికెళ్తాడా అని ఆ చుట్టుప్రక్కల మెకానిక్ షాపుల్లో చూస్తూ పాద యాత్ర చేస్తోంటే—నువ్వు నమ్మవుగానీ—ఒకచోట అది కన్పించింది లాల్!"

"నమ్ముతాను, యూ కెన్ ప్రొసీడ్!"

"ఉదయం 6 గంటలకి మహేష్ దాన్నక్కడ పెట్టేసి వెళ్ళాడట. ఊరికెళుతున్నట్లు చెప్పాడట. బండి రిజి స్ట్రేషన్ గోయెల్ పేరిటవుంది. ఎప్పుడూ రిపేర్సేనట!... మెకానిక్‌కి మహేష్ ఇల్లు తెలుసు. వారిస్‌గూడలో వుంది. అక్కడికెళ్ళాను. ఇంటికి తాళం వుంది-నిజంగా ఊరికెళ్ళాడంటావా? నాకు నమ్మకంలేదు. పక్కింటి వాళ్ళు భార్యతో కలిసి వెళ్ళాడంటున్నారు...."

"ఆల్‌రైట్, గోయెల్ ఏం చేస్తున్నాడు?"

"పార్ట్‌నర్, అతను చాలా నెమ్మదస్తుడు. పరమ సాధువు. శాంతస్వభావుడు. ఇందాక చూసినపుడు కత్తెర పట్టుకొని తోటలో మొక్కలు కత్తిరిస్తున్నాడు."

"నో, జాన్. మహేష్ పారిపోయి వుండడు, బాస్‌ని ఇక్కడ వంటరిగా వదిలి అదీ ఇలాంటి పరిస్థితిలో! నిజంగా వూరికెళ్ళి వుంటే ఏ వూరు వెళ్ళాడో, ఎలా వెళ్ళాడో కనుక్కోగలవా!"

"ప్రయత్నిస్తాను. మరి నువ్వేం చేస్తున్నావక్కడ?"

"ఆలోచిస్తున్నాను" అని లాల్ ఫోన్ పెట్టేసి ఆలో చించసాగాడు.

చీకటి పడుతోండగా ఏడు గంటలకి ఆఫీసులో ఒక

వృద్ధుడు ప్రవేశించాడు. అతని వెంట్రుకలు పూర్తిగా నెరసి, ముఖం మీద చర్మం ముడతలు పడింది. తెల్లటి దుస్తుల్లో వున్నాడు. కళ్ళద్దాలు పెట్టుకున్నాడు. వయసు డెభ్భై వుంటుంది.

అతను లాల్‌ని విష్ చేసి కూర్చున్నాడు. ముఖంలో చాలా కంగారు వుంది.

"మిస్టర్ లాల్, నేను అచ్యుతరావుని—ఆర్కిటెక్ట్" అన్నాడతను చటుక్కున.

లాల్ తేరిపార చూశాడు. "యస్?"

"మిస్టర్ లాల్, మిమ్మల్ని కలుసుకోవడంలో ఆలస్యము జరిగినందుకు మన్నించండి. నేను భయపడ్డాను, నా రిప్యుటేషన్ గురించి. ఈ సంఘటనలో నా పేరు బయటకొస్తే నా విలువయిన క్లయింట్స్‌ని కోల్పోతాను. ఆ స్టుపిడ్‌ని ఎంతో హెచ్చరించాను — నువ్వు బయట స్నేహాలు చెయ్యకూ, నీ గురించి ఎవరికీ చెప్పకూ, నీ ఉద్యోగం కూడా చాలా రహస్యంగా వుంచాలి అని."

లాల్ అమాంతంగా ముందుకు వంగిపోయాడు. "మార్గరెట్ గురించా మీరు చెప్పేది?"

"అవును, మార్గరెట్ గురించి. ఆర్నెల్లుగా నా దగ్గర పని చేస్తోంది. ప్రత్యేకంగా నాకు ఆఫీసులేదు. ఇంట్లోనే పని చేస్తాను. అసోసియేట్స్ యెవరూ లేరు. ఒక్క మార్గరెట్‌నే ఇటీవల సహాయంగా తీసుకున్నాను. నా వృత్తి చాలా రహస్యమైనది కనుక నా ఉనికి ఎవరికీ తెలియకూడదు. అందుకని అజ్ఞాతంగా వుంటాను. నేను మామూలు బిల్డింగ్ ఆర్కిటెక్టును కాను. అత్యంతరహస్యమైన కట్టడాల్ని ప్లానింగ్ చేస్తుంటాను .... కోటీశ్వరుల రహస్యాగారాలనుంచి, ప్రభుత్వానికి చెందిన వివిధ

సెక్యూరిటీ వ్యవస్థల వరకూ ప్లాన్స్ తయారుచేసి ఇస్తుంటాను.... నా మీద ప్రభుత్వానికీ, ఆయా సంస్థలకీ మంచి విశ్వాసముంది....

క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే నా క్లయింట్స్ రక్షణ భవితవ్యం నా చేతుల్లో వుంది. అందుకే మార్గరెట్ ని ఉద్యోగ రహస్యం పొక్కకుండా జాగ్రత్తగా మసలుకోవాలని ఎన్నోసార్లు హెచ్చరించాను. యిలాటి అమ్మాయిల్ని చేరదీసి తమ పబ్బం గడుపుకోవడం దుష్టశక్తులకు ఎంతో సులువు. ఇన్నేళ్ళూ నేను అసిస్టెంట్ సహాయం లేకుండా నే పనిచేస్తూ వచ్చాను. కానీ ఈ మధ్య వయసు భారంవల్ల అలసట ఎక్కువవుతోంది. ఎంతో తప్పనిసరి పరిస్థితిలో నే మార్గరెట్ ని నియమించుకున్నాను.

"ఈమెని తీసుకోనే ముందు చాలా పరికించి చూశాను. మంచి రికార్డ్ వుంది. కారెక్టర్, నడవడి ఉత్తమంగా వున్నాయి. అన్నింటికీ మించి అనాథ. ఆమెకు ఎవరూ లేకపోవడం అన్నివిధాలా మంచిది. అందుకే తీసుకున్నాను. బాగా నమ్మాను....అయినా వయసు అలాంటిది గనుక బయటి ఆకర్షణలకి లోనయ్యే సమస్య ఒకటుంది. అందువల్ల బయట ఎవరితోనూ—అది స్త్రీ కానీయండి, పురుషుడే కానీయండి— స్నేహం చెయ్యకూడదని ఆంక్ష పెట్టాను. దాన్ని ఉల్లంఘిస్తే తీవ్రంగా శిక్షిస్తానన్నాను. జన్మంతటికీ అది మచ్చగా మిగిలిపోతుందని హెచ్చరించాను."

"ఎలాటి శిక్ష? ఏవిధంగా శిక్షించాలనుకున్నారు?"

"ఎలా శిక్షించాలనుకొన్నా ఇప్పుడవకాశం లేదుగా! ఆ స్టుపిడ్ నా కళ్ళు గప్పి తిరిగింది బాయ్ ఫ్రెండ్ తో. నా హెచ్చరిక గాలికి వదిలింది. ఉద్యోగధర్మం నిర్లక్ష్యం

చేసింది. వాటన్నింటి ఫలితంగా తగిన శిక్ష పొందింది! డామ్ స్టుపిడ్! పిచ్చిది. పిచ్చి—వెర్రి—బుద్ధిలేని గాడిద!"

తళుక్కున అతని కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఆమె అలా చేస్తోందని మీకు తెలీదా?"

"ఈ ఉదయం పేపరు చదివాకే తెలిసింది."

"తెలిసి ఏం చేశారు?"

"ఏం చేస్తాను? నా చేతుల్లో ఏముంది? ఆమె చని పోవటం, బాయ్ ఫ్రెండ్ హంతకుడుగా పట్టుబడటం— అంతా ముగిసింది. ఇంకేం వుంటుంది చెయ్యడానికి? నా సహాకారం మీకేం అవసరమింకా? అందుకే మిమ్మల్ని కలుసుకోలేదు."

"మరిప్పుడు ...."

"ఇప్పుడు వచ్చింది మార్గరెట్ విషయంలో కాదు."

లాల్ అతన్ని సూటిగా చూశాడు. "ఐసీ....మరి?"

"మరో విషయంలో, దొంగతనం గురించి—"

"దొంగతనమా—మామీదా?"

"ఓహ్, ముందు అర్థం చేసుకోండి! రాత్రి నా ఇంట్లో దొంగ ప్రవేశించాడు. ఒంటిగంట అవుతోంది అప్పుడు బెడ్ రూమ్‌లో చప్పుడు విని కళ్ళు తెరిచాను. సేఫ్ దగ్గర ఒక ఆకారం కన్పించింది.... దాన్ని తెరవటానికి ప్రయ త్నిస్తోంది. నేను కేక వేశాను. అది అమాంతం నా మీద పడి కడుపులో గుద్ది పారిపోయింది."

"ఆ ఆకారం ఆడా, మగా?"

"మగ—మగ దొంగ!"

లాల్ ముఖం ఎర్రబడుతోంది.... "మీ సేఫ్‌లో ఏ మున్నాయి?"

"ప్లాన్స్. ఎప్పటి కప్పుడు వాటిని క్లయింట్స్‌కిచ్చే

స్తుంటాను. డూప్లికేట్స్ వుంచుకోను. నా దగ్గరిప్పుడు రెండు ప్లాన్స్ సిధ్ధమై వున్నాయి. రెండు రోజుల్లో వాటిని క్లయింట్స్ కందించాలి—కాన్పూర్‌లో ఒకటి, బెంగుళూరులో ఒకటి. వాటి వివరాలు మీకు చెప్పను. కానీ అందులో ఒకటి ప్రభుత్వానిది."

"వాటి కోసమే దొంగ వచ్చాడంటారా?"

"అవును. ముఖ్యంగా ప్రభుత్వ ప్లానుకోసం."

"మీరు దొంగను స్పష్టంగా చూడలేదా?"

"లేదు. గది చీకటి చేశాడు. కానీ ఢీకొన్నప్పుడు లావుగా, పొట్టిగా ఉన్నట్టు గ్రహించాను. రాత్రి విఫలమయ్యాడు. వాడు మళ్ళీ ఈ రాత్రి వస్తాడు. మీకిప్పుడు పరిస్థితి తెలిసిందనుకొంటాను. నా రాక వుద్దేశం గ్రహించారనుకొంటాను."

లాల్ కళ్ళు అకస్మాత్తుగా మెరిశాయి. "అర్థమైంది, అర్థమైంది మిస్టర్ రావ్! మీరు చూయింగ్ గమ్ తింటారా?"

రావ్ అయోమయపడి చూశాడు.

లాల్ సొరుగులాగి ఒక పాకెట్ తీశాడు, "కమాన్! ఒక్కటి తినండి! నేను అర్జంటుగా బొంబాయి వెళ్ళాలి.... ప్లీజ్!" అంటూ ఆ పాకెట్ అతనికిచ్చి ఏవో సూచనలు చేయసాగాడు.

8

జాన్ ఇంటికి చేరేటప్పటికి రాత్రి 11:30 కావస్తోంది. అతను అలసటగా తాళంతీసి లోనికెళ్ళి లైటు వేశాడు. షర్టు విప్పుతూ బెడ్‌రూంలోకి నడిచి మూడుసార్లు ఆవులించాడు.

చుట్టూ చూస్తూ కళ్ళు చిట్లించి, వెంటనే ఉలిక్కి—

పడ్డాడు. వేగంగా ఫోన్ ఎత్తి ఏర్‌పోర్టుకి డయల్ చేసి మాట్లాడిన అతనికి, బాంబే ఫ్లైట్ నెం. 120 పదీ ఏడుకి బయల్దేరి వెళ్ళిపోయిందని తెలిసింది....

'డామిట్! కేసు ఎటూగాకుండా వదిలి చెక్కేశాడు!' పట్టుకున్నాడతను. ఆ కోపంతో వెళ్ళి వార్డ్ రోబ్ తెరిచి లాల్ బట్టలు చించేపెయ్యాలనుకున్నాడు. కానీ, అనుకోకుండా దృష్టి అవతల టేబిలుమీద పడ్డంతో వేగంగా కదిలాడు.

టేబిలుమీద ఒక కాయితం పేపర్ వెయిట్ పెట్టి కన్పించింది. జాన్ దాన్నందుకుని కళ్ళు విశాలం చేసి చూశాడు.

'పార్ట్‌నర్, సేఫ్‌లో కేసెట్ వుంది. దాన్ని డెక్‌లో వేసి విను!'

జాన్ వేగంగా వెనుక గదిలోకెళ్ళి కాంబినేషన్ తిప్పి సేఫ్ తెరిచేశాడు. మధ్య షెల్ఫులో కన్పించిన కేసెట్ అందుకొని తిప్పితిప్పి చూశాడు.

దాంతో కలవరంగా బెడ్‌రూంలోకొచ్చి డెక్‌ని సమీపించాడు. దాన్ని సాకెట్‌లో వేసి మీటలు నొక్కాడు. తిప్పాడు. స్పీకర్లు గోడ కిరువైపులా హాఠాత్తుగా ప్రాణం పోసుకొని గరగరమన్నాయి. అతను అక్కడే స్టూలుమీద నిటారుగా కూర్చొని చెవులు రిక్కించాడు:

కొన్ని క్షణాలయ్యాక లాల్ గొంతు అకస్మాత్తుగా పలికింది:

"జాన్, మైడియర్ పార్ట్‌నర్, నేనిలా వెళ్ళిపోవడం నీకు కోపంగా వుందికదూ" చిన్నగా నవ్వి, "నాకు తెలుసు. కాని ఏం చెయ్యను? ఇలా చెయ్యక తప్పలేదు.

బొంబాయి వెళ్ళకపోతే, రేపుదయం కమల్ ని రిసీవ్ చేసుకోకపోతే, చిన్నబుచ్చుకుంటాడు; అలిగిపోతాడు; మళ్ళీ ముఖం చూపించొద్దంటాడు. నాకంటే పాపం అతడికి ఆత్మీయులు లేరు.... పూర్ ఫెలో, అనాథగా పెరిగాడు. అయిదేళ్ళ తర్వాత ఇండియాకొస్తున్నాడు. తనతో వారం రోజులు గడిపితేగాని తృప్తిచెంది వదలడు. దిగులు పడకు ఇక్కడ అన్ని ఏర్పాట్లు చేశాననే నమ్మి వెళ్తున్నాను... నా మాటలు జాగ్రత్తగా విను! విన్నాక చెప్పినట్టు చెయ్యి. చేశాక ఈ టేపుని కృష్ణన్ కి విన్పిస్తే వివేక్ ని వదిలేస్తాడు. వింటున్నావా? ఇది డిటెక్టివ్ లాల్ ఉవాచ."

అంత కోపంలోనూ జాన్ కు నవ్వాగలేదు.

యూ ఆర్ ఫన్నీ పార్టనర్ యార్! అనుకున్నాడు సంతోషంగా.

"....వెల్, జాన్. నీకోసం ఇంతసేపూ చూసి ఈ ఏర్పాటు చేయాల్సి వచ్చింది హడావుడిగా.... సమయం లేదు, ఫ్లైట్ టైం అవుతోంది. నువ్వింతవరకూ తిరిగి రాలేదంటే, నీనుంచి కనీసం ఫోన్ కూడా రాలేదంటే, ఇంకా మహేష్ జాడ తెలియలేదని అనుకోవలసివస్తోంది. అంతేనా? అయితే నిరాశపడకు! మహేష్ తప్పక దొరికిపోతాడు నా అనుమానం నిజమైతే—

"మైడియర్ పార్టనర్, నా అనుమానం ఏమిటనుకున్నావ్? సిల్లీ.... ఈ అనుమానం, ఇంత చిన్న మామూలు విషయం మనం గమనించకపోవడం నిజంగా సిగ్గుచేటు! షేమ్. ఇందాక రావ్ నన్ను కలుసుకున్నప్పుడుగానీ ఈ పాయింట్ తోచలేదు. అచ్యుతరావ్, ఆర్కిటెక్ట్. మార్గ

రెటరీ అతని దగ్గరే పనిచేస్తోంది. అతనిదంతా సీక్రెట్ వ్యవహారం. తిరిగి వచ్చాక వివరిస్తాను....

"అయితే జాన్, నిన్నరాత్రి అతనింట్లో ఒక దొంగ ప్రవేశించాడట. సేఫ్‌నుంచి అతని రహస్యప్లాను ఒకటి, లేక అన్నీ కాజేసే ప్రయత్నం చేశాడట. కాని అది ఫలించలేదనుకో....ఆ దొంగ గురించి రావ్ చెపుతుంటే లావుగా, పొట్టిగా వుండే గోయెల్ నా కళ్ళముందు మెదలసాగాడు. వెంటనే రావ్‌ని వదిలించుకొని కృష్ణన్ దగ్గరి కెళ్ళాను. ఎందుకు తెలుసా? హత్యాయుధం ఏదో తేల్చుకోడానికి!"

జాన్ తల విదిలించాడు—

"పార్ట్‌నర్, నా మాటలు తికమక పరుస్తున్నాయా? తికమక యేమీ లేదు విను! అసలు హత్యాయుధం గురించి మనం పూర్తిగా పొరపాటు అభిప్రాయంతో వున్నాం. వివేక్ మీద హత్య అల్లబడిందని మనకు తెలుసు. ఇప్పుడు అతనిమీద హత్యను బనాయించాలనుకున్న అసలు హంతకుడి మోటివ్ ఏమిటో సంగ్రహంగా చెప్తాను, శ్రద్ధగా విను.

"మొదట, హంతకుడు వివేక్‌ని ఇరికించాలనుకున్నప్పుడు హత్యాయుధం రివాల్వర్ని శవంతోబాటు ఎందుకు వుంచలేదు? అదింకా సహజంగా—ఎలా చెప్పాలి నీకు-కన్విన్సివ్‌గా వుంటుందికదా? సరే, అలా చేయడం అప్పుడు మర్చిపోయి తర్వాత ఎక్కడో ప్లాంట్ చేశాడనుకుందాం, ఆ యెక్కడో యెక్కడయి వుండాలి? వివేక్ స్కూటర్లోనో, లేక వాళ్ళింట్లోనో కావాలి. అదీ ఇదీ కాకపోతే హత్యాస్థలంలోనే పారెయ్యాలి. అంతేనా?

"కాని హంతకుడు ఇన్ని చోట్లలో యెక్కడా ప్లాంట్ చేయలేదు. సులభంగా దొరికిపోయే చోటు వదిలి, యెక్కడో ఊహాకందని చోట దాచి, వివేక్ మీద హత్యాభియోగాన్ని నాన్చడుకదా? కేసుని కుంటుపర్చడు కదా? సత్వరం రుజువైపోయి శిక్ష పడేలా చూస్తాడు. అప్పుడే అతడికి రిలీఫ్. కాని ఇంతవరకు మనకు రివాల్వర్ లభించలేదు. ఎందుకు లభించలేదు? పార్టనర్, ఇక్కడే వుంది పాయింట్. ఎందుకు లభించలేదంటే హంతకుడు మనం ఆశిస్తున్నట్లు చెయ్యలేదు. వివేక్ మీద ఆ రివాల్వర్ని ప్లాంట్ చేసే ఉద్దేశం అతనికి లేదు. ఎందుకని? ఆ రివాల్వర్ హత్యాయుధం కాదు గనుక!"

జాన్ కలవరపడ్డాడు—

"....అంతే జాన్! ఇంతకంటే యెక్స్ప్లనేషన్ తోచడంలేదు దీనికి! హంతకుడి దృక్కోణం నుంచి చూస్తే ఇదే సంభవమనిపిస్తోంది....అది హత్యాయుధం కానప్పుడు హంతకుడు దాన్నెక్కడా ప్లాంట్ చెయ్యడు. పారెయ్యడు. నాశనం కూడా చెయ్యడు. అలా చేసి నిశ్చింతగా వుండలేడు! మరి ఏం చేస్తాడు? సింపుల్. తన ఆధీనంలోనే ఉంచుకుంటాడు... తన్నెవరూ అనుమానించరు కాబట్టి. ఏమంటావ్?

"రెండు రివాల్వర్స్ ఒకే తయారీ, ఒకే మోడలు, ఒకే క్యాలిబర్ మొదలయిన భౌతిక లక్షణాలను కలిగి వుండవచ్చు. కానీ అందులో ఉపయోగించే అమ్యూనిషన్-బుల్లెట్స్ ఒకేరకం అయివుండాలని లేదు. అంటే వాటి ఆకృతి—క్యాలిబర్ కాదు. ఒకే క్యాలిబర్లో రివాల్వర్ బుల్లెట్స్ వివిధ ఆకృతుల్లో లభిస్తాయి. మొనదేలి వున్నవి గుండ్రటి తాలం గలవి....

"వెల్, బాలస్టిక్స్ రిపోర్టునిబట్టి హత్యాయుధం .38 కోల్టు. వివేక్ (తండ్రి) రివాల్వర్ కూడా .38 కోల్టు. హత్యాయుధం అది కాదని అనుమానించాను గనుక అప్పుడు హంతకుడి రివాల్వర్ కూడా అదే మోడలు .38 కోల్టు అయితీరాలి. ఇలా రెండు రివాల్వర్స్ ఒకటే కావటం కేవలం కాకతాళీయం. ఇది కాకతాళీయం అయినంతమాత్రాన, ఆ రెండు రివాల్వర్స్‌లో ఉపయోగించే అమ్యూనిషన్—బుల్లెట్స్ కూడా ఒకే రూపం కలిగి వుండాలని నియమం వుందా? లేదు.

అందుకే కృష్ణన్ దగ్గరికెళ్ళి హతమార్చిన బుల్లెట్‌ని చూశాను. హంతకుడి రివాల్వర్ నుంచి వెలువడిందని నే ననుకొన్న సోకాల్డు బుల్లెట్ గుండ్రటి తలం గలది. ఆ వెంటనే వివేక్ తండ్రి దగ్గరకెళ్ళి అమ్యూనిషన్ చూపించమన్నాను. ఆయన బాక్స్ తెచ్చి బుల్లెట్స్ చూపించాడు. హూలాన్! వివేక్ మీద ఇంకెక్కడి కేసు, పార్టనర్! అవి మొనదేలిన బుల్లెట్స్ అఫ్‌కోర్స్...."

జాన్ వులిక్కిపడ్డాడు.

"యువర్ లాజిక్ ఈజ్ మ్యాజిక్ లాల్!" అనరిచాడు.

"....అఫ్‌కోర్స్, బుల్లెట్ ఆకృతిని బట్టి హత్యాయుధాన్ని నిర్ణయించలేం. వివేక్ రివాల్వర్ హత్యకుపయోగించబడలేదని అప్పుడే చెప్పలేం: అది లభించి విశ్లేషింపబడేవరకూ. కాని, ఇప్పటి పరిస్థితినిబట్టి, బయటపడ్డ సంగతుల్నిబట్టి, వివేక్ రివాల్వర్‌తో హత్య జరగలేదని నిర్ణయానికొస్తున్నాను, జాన్. నాకిపుడు గోయెల్ ఆత్మకథ మనోఃఫలకంమీద స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది....ఏమిటది?

"గోయెల్ రావు దగ్గర ప్లానుకోసం పథకం వేశాడు. అప్పటికి ప్లాను ఇంకా పూర్తికాలేదు. మొన్న పూర్తి

యించదని రావ్ నాతో తర్వాత అన్నాడు. ఆ ప్లాను పూర్తయితే క్లయింట్ కందించవచ్చు, లేదా తాత్కాలికంగా సేఫ్‌లో భద్రపర్చవచ్చు. సేఫ్ కాంబినేషన్ గోయెల్‌కు తెలియదు. కానీ మార్గరెట్‌కు తెలుసు; రావ్ చెప్పాడు.

"అందువల్ల గోయెల్ మార్గరెట్‌ని లక్ష్యంచేసుకొని రంగంలో దిగాడు. ఆమెని బ్లాక్ మెయిల్ చేశాడు. ఎటువంటి బ్లాక్ మెయిల్‌కామె లొంగుతుంది? అది గోయెల్‌కు తెలుసు. రావ్ మార్గరెట్ మీద తీవ్రమైన ఆంక్షలు విధించాడు. ఆమె ఉద్యోగం గురించి ఎవరికీ చెప్పకూడదు, ఎవరితోనూ స్నేహం చేయకూడదు, అలా జరిగితే ఆమె ఉద్యోగం పోవడమేగాక, కఠినంగా శిక్షించగలనని రావ్ హెచ్చరించాడు.

"అయినా ఆమె నిర్లక్ష్యంచేసి, అతని కళ్ళుగప్పి వివేక్‌తో స్నేహంచేసింది. ఈ పట్టు చాలనుకున్నాడు గోయెల్. వాళ్ళిద్దర్నీ రహస్యంగా కనిపెడ్తూ వివేక్‌తో ఆమెని జంటగా ఫోటో తీశాడు. అవును అలాగే చేసి వుండాలి. ఫోటోలతోనే బ్లాక్ మెయిల్ చేశాడు. లేకపోతే హత్యజరిగిన రాత్రి ఆమె ఇంట్లో సోదాజరిపే అవసరం దేనికి? ఆ ఆధారాలు తొలగించడానికి, మనకు బ్లాక్ మెయిల్ ఆంగిల్ తోచకుండా వుండడానికి.

"ఆ శ్రమ ఎందుకు? వివేక్ ఆమెతో పెనుగులాడినచోటే శవాన్ని పడేసి వెళ్ళే సహజంగా ఉంటుంది కదా? పార్టనర్, అలా చేస్తే హత్య వెంటనే బయటపడుంది. రావ్ దగ్గర ప్లానుకోసం ప్రయత్నాలు ఫలించవు. అంతటితో చక్కా పెట్టాలి. హత్య బయటపడితే రావ్ ఎలర్టు అవుతాడు, జాగ్రత్తపడ్తాడు.

"కాబట్టి ప్లాను చిక్కేవరకూ హత్య బయటపడకూడ దనుకున్నాడు. అందుకే శవం పూడ్చబడింది. అప్పుడు మహేష్ ఇంకా తెలివిగా ఆలోచించాడు; ముందు చూపుతో వివేక్ ఆమెతో ఘర్షణ సంగతి అప్పుడు పేలిన రివాల్వర్ సంగతీ దాచవచ్చుగానీ; సాయంత్రం షూటింగ్ నేర్పిన విషయం దాచలేడు. షాట్స్ చుట్టు ప్రక్కల ఎవరైనా వినివుంటారు. కాబట్టి ఆమె తల మీద ఆ పిల్స్ వుంచి తమాషా చేసినట్టు చెప్పి తీర్తాడు గొప్పకోసమైనా. సరిగ్గా అక్కడే మహేష్ అతన్ని దెబ్బతీయాలనుకున్నాడు. అంతే, అక్కడ ముక్కలైన రెండు ఆపిల్స్‌లో ఒకటి తొలగించి, తను తెచ్చిన పూర్తి పండు ప్లాంట్ చేశాడు.

"దట్సాల్, జాన్—మహేష్ అక్కడ్నుంచి వెళ్ళి పోయి బాస్‌ని కలుసుకున్నాడు. మార్గరెట్ మీద దౌర్జన్యం జరిగిన చిహ్నాలుంటే అవి ఆమె చనిపోయాక శవాన్ని హాండిల్ చెయ్యడంలో మోటుతనంవల్ల కావచ్చు. మహేష్ తోటలో బావిదగ్గర శుభ్రంగా ముస్తాబై గోయెల్ దగ్గిరి కెళ్ళాడు. గోయెల్ పారి పొమ్మన్నాడు—కొన్నాళ్ళపాటు.

జాన్ నిట్టూర్చాడు. మళ్ళీ చెవులు రిక్కించి విన్నాడు.

"....కాబట్టి జాన్, నువ్వా హంతకుడ్ని పట్టడానికిదే అనువు! తక్షణం గోయెల్ ఇంటికెళ్ళు. నా వూహ నిజమైతే ఆ ప్లానుదొంగ అతనే అవుతాడు. మార్గరెట్‌ని చంపుకోవడంలో నిన్నరాత్రి గత్యంతరం లేక, ఆరాటం అణచుకోలేక, తెగించి రావ్ ఇంటికెళ్ళాడు. ఫలించ లేదు. అయినా ఈ రాత్రికూడా ప్రయత్నిస్తాడని నా

నమ్మకం. అయితే, ఈసారి జాగ్రత్తగా, ఆయుధం పట్టుకొని వెళ్లాడు. ప్లాసు దొంగ గోయెల్ అనడానికి ఆధారమేమీ లేదు, కేవలం నా అనుమానం తప్ప. లావుగా, పొట్టిగా ఎందరో వుంటారు.

"దొంగ గోయెల్ అవునో కాదో తేలడానికి ఒక, బఫూన్ ట్రిక్ చేశాను. రావ్ కో చూయింగ్ గమ్ ఇచ్చి ఇంటికి నములుతూ వెళ్ళి సేఫ్ ముందు వుమ్మేయమన్నాను. సేఫ్ ఖాళీచేసి వెంటనే ఏ హోటల్ కైనా వెళ్ళిపోయి వుండమన్నాను. అతనిందాక అలాగే చేశానని కంపాలా నుంచి ఫోన్ చేశాడు. నువ్వు వచ్చేపాటికి ఆ దొంగ రావ్ ఇంటికి వెళ్ళివుంటాడు. ఈరాత్రి తప్పక దొంగ తిరిగి వస్తాడని నమ్ముతున్నాను.

"నువ్వెంటనే గోయెల్ ఇంటికెళ్ళి రహస్యంగా అతని చెప్పులుంటే చెప్పులు, లేదా బూట్లకి అడుగున నా బఫూన్ ట్రిక్ పనిచేసిందేమో—చూయింగ్ గమ్ అంటుకుందేమో చూడు. ఉంటే అతనే దొంగ—హంతకుడు వగైరా.

"మళ్ళీ ఇక్కడ మెటీరియల్ ఎవిడెన్స్ సమస్య వుంది—హత్య విషయంలో. కనుక వివేక్ రివాల్వర్ తో పాటు హంతకుడి రివాల్వర్ కూడా దొరకాలి. గోయెల్ ఆ రెంటినీ ఇంట్లో వుంచడు, ఎక్కడో దాస్తాడు. తను ఇప్పుడు అనుమానితుడని అతనికి తెలుసు. ఏ క్షణంలో నైనా పోలీసులు సెర్చివారెంట్ తో వస్తే ప్రమాదం. అందుకని వాటిని మాయంచేస్తాడు.

"మార్గరెట్ ని ఇంటికి పిలిచి ఆ ఫోటోలు చూపి బెదిరించి వుంటాడు: పరిస్థితి తెలుసుకుని ఆమె భయపడి పోయింది. చలించిపోయింది. అయినా వివేక్ తో తిరుగుళ్లు

మానలేదు. కాని అతడికేమీ చెప్పలేదు. ఒకరోజు వివేక్ తన తండ్రిదగ్గర రివాల్వర్ ప్రసక్తి తెచ్చాడు. అప్పుడే ఆమెకో ఆలోచన స్ఫురించింది—తనుకూ షూటింగ్ నేర్పమని పట్టుబట్టింది.

“నిజంగా నేర్చుకోవాలన్న కుతూహలంతో కాదు, ఒక్కసారి ఆ రివాల్వర్ తనకు చిక్కితే దాంతో గోయెల్ పీడ తొలగించాలనుకుంది బ్లడీఫూల్. వెల్ అలాగే జరగబోయింది.... నిన్నరాత్రి వివేక్ని గాయపర్చి రివాల్వర్తో పారిపోయింది. అప్పుడు మహేష్ తోటలోనే ఉండి గమనిస్తున్నాడని మరువకు! వాళ్ళిద్దరి కదలికల్ని అతను కనిపెడ్తున్నాడు. తోటలో వాళ్ళు చేసిందంతా చూశాడు. చీకటిపడ్డాక వారిద్దమధ్య ఘర్షణ జరగడం-రివాల్వర్ కోసం-అప్పుడది ప్రేలడం, ఆమె పారిపోవడమూ చూసి, వివేక్ని సమీపించాడు. అతను తెలివితప్పి పడివున్నాడు. అప్పుడు రివాల్వర్ కోసం వెదకి; అది లేకపోవడంతో దాంతో ఆమె పారిపోయిందని వెంటనే మోటార్ సైకిల్ ఎక్కి వెంబడించాడు.

“మార్గరెట్ అతన్ని పసిగట్టి ఎక్కడెక్కడో ఆటోని తిప్పి, చివరకి అబిడ్స్లో వదిలించుకుంది. అక్కడామె తప్పిపోవడంతో ఆ తర్వాత ఎక్కడికెళ్తుందో ఊహించిన మహేష్, వెంటనే అబిడ్స్నుంచి బాస్కి ఫోన్ చేసి హెచ్చరించాడు; మార్గరెట్ రివాల్వర్తో వస్తున్నట్టు.

“అప్పుడు గోయెల్ ఇంట్లో కుక్కల్ని రప్పించుకొని ఆమె రాకను సులువు చేశాడు. ఆమెని చంపే ఉద్దేశ్యం అప్పుడసలు లేదతనికి! ఆమెవల్ల ప్రయోజనం పొంద

బోతున్నాడు. కానీ ఆమె వెళ్ళి వెళ్ళడంతోనే కసితో రివాల్వర్ తీసి అతనిమీద కాల్చివుంటుంది—చీకటిలో అతడు తప్పించుకొని బైటపడ్డాడు. ఆమె అంతకు తెగిస్తుందని ఊహించనందువల్ల కంగుతిని ఆ కంగారులో అప్రయత్నంగా షూట్ చేసి వుంటాడు-తన రివాల్వర్‌తో ఆమెని. అంతే, ఇంతకంటే మరోలా జరిగిందనిపించడం లేదు....ఆమె చనిపోయింది.

"ఆ క్షణంలో మహేష్ అక్కడ చేరుకున్నాడు. జరిగింది చూసి భయపడ్డా తర్వాత చురుగ్గా ఆలోచించాడు. వెంటనే ద్రాక్షతోటలో తను చూసింది వివరించి, తన అయిడియా బాస్‌కు చెప్పాడు. గోయెల్ సందేహించకుండా దాన్నంగీకరించాడు.....ఆ హత్య గురించి తప్పించుకోడానికి అంతకంటే మార్గం తోచ లేదు. మహేష్ మార్గరెట్ శవం బాస్ కార్లో వేసుకొని బయలుదేరాడు.

"అతను తోటకెళ్ళేటప్పటికి అక్కడ వివేక్ లేడు. సుమారు గంటక్రితం స్పృహవచ్చి మార్గరెట్ కోసం వెళ్ళిపోయాడు. మహేష్ మార్గరెట్ శవాన్ని అక్కడ పడేసి, ఆమె బాగులో తాళంచెవితో బయలుదేరాడు. అప్పుడే-తొమ్మిదిన్నరకి—తోటప్రక్కన పాల్ట్రివాళ్ళకి మూడు పాట్లు వరుసగా వెన్వెంటనే విన్పించాయి. కానీ అవి రివాల్వర్ పాట్లుకావు.

"జాన్, సాయంత్రం వాళ్ళు రివాల్వర్ పాట్లు విని వుండటంవల్ల రాత్రి విన్పించిన పాట్లుకూడా అవే నను కున్నారు. కానీ ఆ మూడూ రివాల్వర్ పాట్లుకావు. కారు బ్యాక్ ఫైర్ మోత! గోయెల్ కారు పాతడొక్కు. మహేష్ మార్గరెట్ ఇంటికి వెళ్ళేందుకు స్టార్టుచేసినపుడు

సహజంగానే బ్యాక్ ఫైర్ చేసింది. పోలీసువాళ్ళు దాన్ని రివాల్వర్ పొట్సుగా పొరబడ్డారు.

"వెల్. మహేష్ ఆమె ఇంటికెళ్ళి అక్కడ బ్లాక్ మెయి లాధారాలు - ఫోటోలు - తొలగించి వచ్చాడు. అప్పుడు గొయ్యితీసి శవాన్ని పాతిపెట్టాడు. రివాల్వర్ అయితే లైసెన్స్ ఉండదు. అతని దగ్గర రివాల్వర్ ఉందని పోలీసులు ఆరోపించలేరు. కనుక, అప్పుడు దాన్ని చూపమనీ అడగలేరు! గోయెల్ వాటిని ఇంట్లోనే ఎక్కడో పెట్టుకున్నాడు, లేక బావిలో పడేస్తాడు.

"నువ్వు వాటిని కనుక్కొని గోయెల్ రివాల్వర్‌లో చూడు! గుండ్రటి తలంగల గుళ్ళుండాలి.... అలాగే వివేక్ రివాల్వర్‌లో మొనదేలిన తలంగల బుల్లెట్స్ వుండాలి. అంతేగాక, వివేక్ రివాల్వర్‌లో ఒక్కటే బుల్లెట్ వుండాలి. ఎందుకంటే, ముందు వివేక్ చెప్పినదాన్నిబట్టి మూడు బుల్లెట్స్‌లో ఒకటి ఆమెతో పెనుగులాటలో పేలింది; మరొకటి మార్గరెట్ గోయెల్ మీద కాల్చినప్పుడు—మూడింట్లో ఈ రెండు పోతే ఒకటి మిగులుంది. వివేక్ రివాల్వర్‌ని గుర్తించడానికి నెంబర్ చెప్తున్నాను వ్రాసుకో...."

జాన్ గబగబా వ్రాసుకున్నాడు.

లాల్ కంఠం మళ్ళీ అంది. "దట్సాల్ జాన్. నువ్వా రెండు రివాల్వర్స్‌ని కృష్ణన్ కందిస్తే కేసు నమ్మకంగా తేలిపోతుంది—టెస్టు బుల్లెట్ పరీక్షలో. నువ్వెంటనే గోయెల్ ఇంటికెళ్ళు. చెప్పినట్టు చెయ్యి.... నా వూహ నిజం కావాలి! వివేక్ క్షేమంగా బైటపడాలి! మరో విషయం.... అక్కడ కుక్కలున్నాయి జాగ్రత్త. నువ్వీ పని చేసి ఏ విషయం రేపు వుదయం నాకు ఫోన్ చెయ్.

ఏడు గంటలకి. ఒబెరాయ్ టవర్స్‌కి. ఉంటాను. గుడ్ లక్. యువర్ లాల్."

9

వీధి మలుపులో కారా పేసి దిగాడు జాన్.

అక్కడంతా నిశ్శబ్దంగా, నిర్జనంగా వుంది. టైము ఒకటిన్నర కావస్తోంది. సిగరెట్ విసిరేసి కారు దిగాడు. ఓసారి ఇరువైపులా చూసి, పొట్లం అందుకున్నాడు. దానితో నడక సాగించాడు.

మూడు నిమిషాల్లో గోయెల్ ఇంటిముందు చేరుకున్నాడు. లోపల కారు కన్పించింది. ఇంట్లో లైట్లు లేవు, పైన ఒక గదిలో మసక వెలుతురు తప్ప. బయట అంతా చీకటిగా వుంది. చంద్రుడు లేడు. ఆవరణలో తిరుగుతున్న కుక్కలు కన్పించలేదు.... ప్రహరీ గోడ నానుకొని కళ్ళు చీల్చి చూడసాగాడు. ఇంతలో వీధిలో ఒక కారు అతన్ని దాటిపోయింది. దాన్ని ముందే గమనించిన జాన్, అక్కడ్నుంచి చటుక్కున కదిలి వేగంగా నడిచాడు. అది దాటిపోయాక వెనుదిరిగి వచ్చాడు, కాంపౌండ్‌లో తీక్షణంగా చూస్తూ.

అప్పుడు కన్పించిందొక జంతువు కుడివైపునించి వస్తూ. జాన్ వెంటనే పొట్లం విప్పి బ్రెడ్ ముక్క అందుకున్నాడు. దాన్ని కాంపౌండ్‌లోకి విసిరాడు సరిగ్గా ఆ కుక్క ముందు పడేలా. అలాగే మరో ముక్క విసిరాడు. అది చటుక్కున తలవంచి నేలను తడిమింది. ఏదో స్పర్శ తగిలి దాన్ని నోటితో కరిచిపట్టుకుంది. రుచి పసిగట్టి చకచకా నమిలి మింగేసింది. కళ్ళు మూతపడి మత్తుగా సోలిపోయింది.

జాన్ టార్చివేసి చూసి తృప్తిపడ్డాడు. మరో కుక్క

కోసం నిరీక్షించాడు. రెండు నిమిషాలయ్యాక రెండో కుక్క కూడా అలాగే వచ్చి నేస్తంలాగే సోలిపోయింది.

జాన్ టార్చివేసి చూశాడు. తేలిగ్గా నిట్టూరుస్తూ గోడ దూకాడు.

వేగంగా పరుగెత్తి కారు దగ్గరకెళ్ళాడు. బానెట్ తెరిచి ఇంజన్ ముట్టుకొని చూశాడు. కొద్దిగా వేడిగా వుంది....తలూపి ఇంటికేసి నడిచాడు.

తలుపులు, కిటికీలు పరీక్షిస్తూ అవి అభేద్యంగా తోచడంతో, ఇంటి వెనుకవైపు పట్టుకొని మేడమీద బాల్కనీలోకి దూకాడు. అలికిడిగాకుండా నడిచి ఒక కిటికీ దగ్గర ఆగాడు—అద్దంలోంచి మసగ్గా వెలుగు వస్తోంది. అది స్క్రీన్ గ్లాస్ కావడంతో లోపల ఏం కన్పించలేదు.

అక్కడనుంచి కదిలి ప్రక్క కిటికీ దగ్గరాగాడు. ఆ గది చీకటిగా వుంది. అలాగే ఆ అవతలి గది కూడా చీకటిగా వుంది. పిడికిలితో దాని అద్దం పొడిచేయబోయాడు. కానీ తమాయించుకొని, జాగ్రత్తపడి, అసహనంగా సిగరెట్ వెల్గించి పీలుస్తూ గడిపాడు కొన్ని క్షణాలు.

ఆ కొన్ని క్షణాలయ్యాక ఒక ఆలోచనవచ్చి క్రిందికి దిగి వచ్చాడు. టార్చివేస్తూ వేగంగా తోటలో తిరిగాడు. ఎక్కడా తవ్విన గుర్తులేవు....బావి దగ్గరకొచ్చి లోన టార్చివేశాడు. నీళ్ళు పుష్కలంగా వున్నాయి. అడుగు కన్పించడంలేదు. బావిలోకి ఒక పైపు బిగించివుంది. దాన్ని చూసి వెంటనే తలతిప్పి చుట్టూ చూశాడు. గబుక్కున ఆ పైపు దగ్గరికెళ్ళిన అతనికి బావి ప్రక్కన పంపింగ్ మోటార్ కన్పించింది.

వెంటనే అక్కడ్నుంచి వురికాడు. వరండా ప్రక్కన గోడవారగా పైకి రెండు పైపులు వెళుతున్నాయి.... వాటిని చూసి వేగంగా ఇంటి ఎడమవైపు కరికి డ్రైనేజి పైపు సహాయంతో పైన డాబా చేరుకున్నాడు.

అక్కడ నీళ్ళ టాంకు అమర్చివుంది.

దానిమీద వెక్కి మూత లాగేశాడు.

నాలుగడుగుల లోతువుంది. నీరు సగానికి పైగావుంది. ఆ నీట్లోంచి అడుగున టార్చి వెలుగులో స్పష్టంగా కనిపిం చాయి—రెండు రివాల్వర్స్.

తటాలున చెయ్యిపోనిచ్చి వాటిని అందుకొన్నాడు. క్రిందకు దిగి ఆత్రతగా వాటిని షర్టుకి తుడిచాడు. అలా తుడవడంలో ఒక రివాల్వర్ జారి కిందపడింది. ఖంగుమని శబ్దమైంది—

తిరిగి అందుకుని తుడిచాడు. ఆ రెండు రివాల్వర్స్ ఒకేలాగున్నాయి. జేబులోంచి చీటీతీసి అందులో నెంబర్‌తో వివేక్ రివాల్వర్‌ని గుర్తించాడు. సిలిండర్ తెరిచి అందులో టార్చివేశాడు. ఒకేఒక్క బుల్లెట్ కన్పించింది. మొనదేలిన బుల్లెట్.

సంతోషం పట్టలేక రెండో రివాల్వర్ తెరిచాడు. మూడు బుల్లెట్స్ వున్నాయి. గుండ్రటితలంగల బుల్లెట్స్!

బ్రదర్! నువ్వు పూర్వజన్మలో జ్యోతిష్కుడివా!

"ఎ—ఎవరది? ఎవరక్కడ?"

జాన్ కొయ్యబారిపోయాడు. కదిలేందుకు కాళ్ళు చేతులు సహకరించలేదు. వెనుక అడుగుల చప్పుడైంది.

"ఎవరున్నావ్? ఏం చేస్తున్నావిక్కడ?"

మళ్ళీ వినిపించింది గొంతు, ఈసారి కర్కశంగా. అప్పుడు తేరుకొని ఆ కంఠం గుర్తించాడు జాన్.

గుండెల నిండుగా గాలి పీల్చాడు.

"దిసీజ్ మిస్టర్ జాన్ ఫ్రం ట్విన్ సిటీస్ డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీ!"

విసురుగా తిరిగి ఫెడీమని కొట్టాడు ఆ ఆకారం మొఖంమీద.

గోయెల్ ధభీమని క్రిందపడి, దొర్లుకొంటూ వెళ్ళి పిట్టగోడకి కొట్టుకున్నాడు—నన్నింక కొట్టకు అనర్చి మరింక క్షణం కూడా వృథా చెయ్యడం మనసొప్పక మూర్ఛపోయాడు.

జాన్ ఆశ్చర్యంగా చూసి, అతన్ని సమీపించాడు.

కాళ్ళ దగ్గర కూర్చొని టార్చివేశాడు. కుడి కాలి చెప్పు అడుగున తెల్లటి పదార్థంచూసి, దాన్ని పట్టి లాగాడు. అది తారులా సాగుతూ వచ్చింది.

దాన్నింకా లాగుతూ, అప్రయత్నంగా ప్రక్కన చూశాడు.

అక్కడ కాలిన బూడిద కుప్పగా కన్పించింది.

దాన్ని కెలికి, అందులోంచి ఇంకా పూర్తిగా కాలని నెగెటివ్ ఫిల్మ్ ముక్క తీశాడు.

దాన్ని వెనుకనుంచి టార్చి ఫోకస్ చేసి చూశాడు.

వివేక్ మార్గరెట్ ల మొఖాలు మాత్రం నవ్వుతూ వెలిగాయి.

—: ఐపోయింది :—